

86

חִנּוּכָה

א' הַיִּסְטוֹרְיָשֶׁע דִּרְאָמָמָא

אין פֿיער אָקטען אין זייערען פֿילדער.

פֿון

י. י. לערנער.

וואַרשָׂא

דפוס א. בוימריטשער ווהנז נ. גאנשאר ביעלינסקע נומער 15

שנת תר"נ לפ"ק.

ВАРШАВА.

Типо-Лит. Баумригтера и Гонсіора Бѣлянская 16.

1889.

HARVARD
UNIVERSITY
LIBRARY

127

חֲנֻכָּה

א' היסטארישע דראמא

אין פער אקטען אין זעכען פילדער.

פון

י. י. לערנער.

ווארשא

ברפוס א. בוימרישטער וחתנו נ. גאנשאר בעליינסקע נומער 16

שנת תר"נ לפ"ק.

Х А Н У К А

Историческая драма въ четырехъ дѣйствіяхъ
и семи картинахъ.

Соч. О. М. ЛЕРНЕРА.

ВАРШАВА.

Типо-Лит. Баумрттера и Гонсіора Бѣлянская 16.

1889.

BERNHARD WEISSMAN
ARTIST

Дозволено Цензурою.
Одесса 22 Ноября 1888 г.

2

FROM THE INCOME OF THE
JOE AND EMILY LOWE FOUNDATION
BOOK FUND FOR JUDAICA

די פֿערזאָנען:

אנטיאכוס עיפאטאר . קאָניג פֿון סיריען .

סעלינא . זיין שוועסטער .

ניקאנאר . פֿעלדזשער .

מתתיהו . כהן גדול .

לאה . זיין פֿרוי .

יהודה .

זייערע קינדער .

אליעזר .

בנימין .

בועז .

בירגער פֿון ירושלים .

יפתח .

יהויקים .

איינער .

סאלדאטן , פֿאָלק .

די געשיכטע איז געשעהן אין ירושלים אין דער אומגעגענד

אום יאָהר 161 פאר קריסטוס געבורט .

עֲרֵשְׁטֵר אַקט.

(א גרויסער פלאץ, מע זעהט ארויס די עזרה פונ'ם בית המקדש
אונ עס הערט ויך א געזאנג, ווען דאס געזאנג ענדיגט קוממען
ארויס לאה אונ אליזער.)

עֲרֵשְׁטֵר סְצֵעַ

ל א ה. וואס ביסטו אזוי פערטראכט, מיין קינד? דאס בלייבקיט
פון דיין פנים באווייזט, אז ביי דיר מוז אונדאי איין
אינוועניגסטער ווייטיג זיין, זאג וועט מיר, אליעזר, וואס איז דאס
אזויגס מיט דיר? דיין אלטע מוטטער וועט גאך געפינען ביי זיך אין
קאפ ארעכטע געזע, אין הארצען - א טרייסט פאר דיר.

א ל י ע ז ר. וואס זאלל איך דיר זאגען, טרייע מוטטער? גאך קאן
איך אלליין גיט גוט פארשטעהן דאס געפיהל וואס
בעהערשט מיך די לעצטע צייט, איך ווייס נאר אז א אונזופרידענהייט
טרייבט מיך פון איין ארט אויפן אנדערן אונ מיר איז שווער
איינצושטיללען די געדאנקען וואס גיבען מיר אין ערגיץ גיט קיין רוה.

ל א ה. יעדע זאך, מיין קינד, מוז אפער איהר סבת האפען;
ווען דייע געדאנקען בעטריבען דיך, דארפען זיי גענוים
אין דיין קאפ שרעקבילדער שאפען, מאהל מיר איינס פון די בילדער
אויס, וועל איך זוכען א מיטטעל דיין סבת צו היילען.

א ל י ע ז ר. אך מוטטער, קנאט הייסט די קראנקהייט וואס קלאפט
ווי מיט א האממער מיין מוח, וואס צינדט אן א האלש
פיער אין יעדע ווינקעלע פון מיין הארץ - אונ מיין אייגענער
ברודער איז שולדיג אין דעם... איך קאן גיט רעדן צוועהן דאס
גרויסקייט פון יעדע, אז איך האר אין די נאסען רעדען פון זיין

חֲכָמָה, פֿון זיין גבורה, פֿון זיין שאַנקייט, שְׁטענדיג עס מוז ווי מיט
שְׁפִיטֶען; אײַךְ קאן גיט אײַבערטראַגען, ווען מע טייט פֿון ווייטענעם
אויף איהם מיט די פינגער, ווען יעדער געפינט פֿון זיינעטוועגען
איין אנדער שטח, ווען זיין גאמען איז ביי יעדען אײַן מויל.

ל א ה . דו זינדײַגסט, מיין זון, מיט דער מחשבה! אײַך ווייס
אז גאטמ האט מיר געבענשט מיט אללע מיינע קינדער
פֿון קליין ביז גרויס, אללע האט איהר חן ביי גאטמ אונז ביי לייט,
צו וואס זשע דארפסטו מקנא זיין יהודה ווען דו אלליין האסט דעם
אײַגענעם פֿבֿור אונז גלאנץ.

א ל י ע ז ר . א, מוטטער, קאן זיין, ביינע אויגען קוקען גאר
אזוי, ווייל די לעבע פֿון עלטערן שטיילט אײַן גלייך
די געפיהלע אללע קינדער, גאר ווייטע מענשען טוהען אנדערש,
ביי זיי איז גאלד טאקי גאר דאס וואס גלאנצט, עס מאג זיין אײַן
אנגעריגען שטיקעל מעש.

ל א ה . גיב א קוק מיין קינד, ווי גאריש די אײַגענלעבע איז,
אללע זענט איהר שותפותים קינדער, די גאנצע וועלט
שאצט די מעלות פֿון די מבטער, גאר דו ווילסט זוכען פֿלעקען
אויף דער זון ווייל דו האסט מורא טאמיר רעכענט מען דיר פֿאר
דער לבנה.

א ל י ע ז ר . א גיין מוטטער, דאס איז גיט קיין איינגילדונג, יהודה
ווייסט עפֿים א בעזונדער קונץ ויך בעליעבט צו מאכען
ביים פֿאלק, אונז א שרייער קאן שטאנדיג פֿלייבען א בעל טובה...
גיין, אונזערע וועגע זענען פֿערשידען, אײַך מוז מיר געהען גאר
צו אײַן אנדער שטאמיקייט, אונז שפעטער וועללען מיר זעהן ווער
וועמען וועט אײַבערשטאלצירען.

ל א ה . אויב אײַך פֿארשטעהט דיר גאר רעכט, מיין קינד, זעה
אײַך אז א מאל קאן אויך א גיט גוטע מחשבה פֿירען
צו אײַן ענדעל געפיהל, ווען ביין געקריינקטע אײַגענלעבע קאן

פֿערדאפֿלען דיין גייסטעס קראפט און זאללסט באַמיר איבערנעמען
יהודה, וועט דאס זיין איינע פון דייע בעסטע מעלות וואס דוא
מאגסט זיך שוין דערמיט איבערנעמען.

אליעזר. און אזוי וועט עס אויך זיין, טהייטעקע מוטטער,
אליעזרס גאמען וועט מיט פיינעריגע אורזות פאר-
שריבען ווערען אויף עביו, ווייל אויך וועלל בעפעסטויגען אין מיין
פאלק איין אמת'ן שלום, וואס וועט גלאנגען ווי א ליכטיגער שטערן
און גיט גאר א שוין געבען אויף א רגע ווי יהודה'ס פלאנע וואס ער
געוואהנט אונזערע ברידער צו אונארגנוג און מרידה אפי זיך קויפען
כבוד מיט אונגלייגע זיסע ווארטער.

לאה. לאז גאטט זיין מיט דיר, אליעזר, און בעגנשען מיט
גליק אלע מיינע קינדער! (עס קוממען ארויס מתתיהו
און בועז).

צווייטע סצענע

בוז. אויך בין אויך שוין גיט יונג און האב שוין גענוג איבער-
געלעבט, געפין אויך טאקי אז מיט פיינער דארף מען
זיך גיט שפיעלען, איין פונק אז מע לאזט א מאהל אריין אין פאלק
קאן אנמאכען אזא שרפה וואס עס זאלל שוין שווער זיין צו
פארלעשען.

מתתיהו. ווען דער כהן שטעהט אין בית המקדש פאר זיין פאלק,
איז געדעס ווארט וואס געהט ארויס פון זיין מויל —
פון גאטט, ער רעט גאר דאס וואס זיין הארץ פיהלט, דאס וואס
דער אייבערשטער אלליין שיקט איהם אין זין אריין, ווען ער ווילל
זיין הייליגען וויללען ענטדעקען זיינע קינדער.

בוז. דו האסט רעכט הייליגער כהן, אויך רעכען אבער דאך
אז פיעלע פון דייע רעד, וואס דוא האסט היינט ביים

גאטמטעסדיענסט צום פאלק גערעדט, זענען איבריג, ווייל זיי קענען
האבען זעהר א שילעכטע ווירקונג, האמשי עם איז אלדינג אמת,
די שנאה צווישען די יודען און די סיריער הענגט אהן אללעמען
איבער אונזערע קאפ ווי א שרעקליכער וואלקען וואס דארף יעדע
מינוט אויסברעכען מיט א מבול, וואס זשע וויללסטו? אז די מינוט
זאלל שוין גיכער קומען? אין דעם געפינקסט דו טובת ישראל?

מתת זהו. יא! און טאקי נאר אין דעם! אז מיר האבען אונזער
מלוכה פערלוינדען האבען מיר זיך שוין געמוזט בעגניגען
דערמיט וואס מע האט אונז געגעבען און מיר האבען געהאפט אז
מע וועט אונז לאזען רוהיג אונזער גאט דינען, וואס זשע זעהען
מיר אבער? וואס מעהר א טאג פארשפרייט מען מעהר א געץ פאר
אונזערע ברידער, מע זוכט זיי קלאמערשט מיט ליעבע צו צוציען
אבי צווישען זיי פארברייטען סירישע מנהגים און זיי ביסליך ווייס
אבענזאנהען פון תורת משה, נא, איז דען גיט דער חוב פונם
קליגערן און עלטערן מענשען דאס זעהען אלעס פארהיטען? א, איך
געפין אז איך האב גאד צו וועניג גערעט, איך האב נאר א ווינק
געגעבען דארט וואו איך האב בעדארפט שרייען ווי א לייב, צו
שוואך זענען מינע ליפפען געווען דארט וואו עס וואלט גאטליך
געוועהן א קול ווי א דונער.

בועז. איך מוז דיר זאגען, הייליגער כהן, אז דא פאר-
גראסערסט די צרה מעהר ווי עם איז, אמת, זעהר
פיעל יודען רעדען נאר סיריש, הייסען סירישע נאמען און פיהרען
זיך אזוי ווי זיי, דאס שאט אונז אבער נאר גיט, דאס פאנווייזט נאר
אז מיר לעבען גליקליך אונטער אונזער קאנזער אנטיאכוס, וואס זיין
נאך פיהלען מיר אפילו גיט.

אליעזר. זיי מיר מוחל, פאטער, ווען איך וועל דיר אויך זאגען
אז דו שרעקסט זיך אומזיסט, דו ווייסט גאנץ גוט אז
דיינע קינדער האבען א צוטרעט אין הויף און איך קאן גוט די

יִשְׁמִימוּנִי פֿון אַנט־אָכוס, ער איז אַ מַלְאָךְ שֶׁל חֶסֶד און וואס ער
טוהט מיינט ער גאר עס זאלל אויף דער פון אַ מוֹכֵה אַרְיִסקומֶטֶן.

מִתְתִּיתוּ. ווען דו ביי דייער יונגע יאָהר פֿלאַטערסט אַרום אין
הַלּוֹמוֹת, קאן איר עס פֿאַרשטעטן, אָבער ווען ערלעכערע
לאָזען זיך אויף אָפּגארען, דאס איז מיר שווער צו בעגרייפֿען. אַ
אָהר בלינדע! מיינט ניט אז מיר האָרט דאס לשון אָדער עפֿים אַ
מִנְהַג וואס איז פֿערזאָנדערט געוואָרען, אַ גיין, אונזער פֿאטער אין
היממעל וועט שטאַנדיג אויסהאַרען זיינע קינדער, אין וואס פֿאר
אַ שפּראַכע זיי זאללען זיך צו איהם ניט ווענדען, איר זעה אָבער
אַרויס אז אַנט־אָכוס האט גאר איין אָנדער מיין, ער ווילל אונז
בערויפֿען אונזער לעצט ביסעל יודישקייט, דאס איינציגע וואס איז
אונז געבליבן, און דאס טארען מיר ניט דערלאָזען. (סעליגא מיט
איהר סוויטע ערשיינט).

א ל ל ע . עס לעבע די פֿרינצעסין!

ד ר י ט ע ס צ ע נ ע

ס ע ל י נ א . מיט פֿריידע בעגריס איר אייך, איינזאָהנער פֿון ירושלים
איר האב מיינט מיין שפּאַצירגאַנג בענוצט צו ליעב
דעם איר זאלל קאנען צוועהן אייער שטח און פֿון דער גאָרניט
בעוואונדערן דאס שאַנקייט פֿון ציונים טאָטער.

ל א ה . ערלויב מיר, דער ערלעכער דא פֿון אללע, דיך.
פֿרינצעסין, צו בעגריסען אונז דיר באַנקען וואס דא
טוהסט אונז אַן אזא פֿבֿוד.

ס ע ל י נ א . מיין פֿערזאָנדען איז אַזונד גאָר גרעסער, ערלע פֿרוי.
ווייל אין דיר דעקען איר די בעריהמטע מוטטער פֿון

מיין מיינערסטען פריינד יהודה, נאך דער פרוכט איז געהר גרינג צו
דערקענען דעם בוים.

אליער. הארסט מוטטער? יעדער נאר יהודה און יהודה!
(סעלינא שטעללט זיך געבען לאה, און זעהט צו ווי

די מיידלעך טאנצען און זינגען דער נאך פארבייגט זיא זיך, און
געהט אוועק מיט דער סוויטע).

מתתיהו. הארט אויס, ברידער, וואס אייער אלטער כהן האט
איין צו זאגען! איך האב איין שוין היינט ערקלערט

די בעדימונג פון דעם מנהג וואס צו ליעב איחס פרייען מיר זיך
אלע און דארף איין שטאנדיג דיענען פאר א בענוי, אז ניט נאר

דאס אפשטענען פון די שאף, נאר יעדע ארבייט וואס שפייזט דעם
מענטשען דורך מיה און פלייס איז הייליג, און א סיום פון ארבייט

איז א שמחת מצות, מיט וואס וועט קאן איך איין בענשען אין דער
איצטיגער שעה? ... איך ווילל נאר אז אייער הארץ זאלל שטאנדיג

בלייבען אזוי ריין ווי די ווייסקע וואהל וואס איהר האט נאר וואס
אפגעשטארען, און אזוי ווי די תאר פונם שאפעלע וואקסען אויף

אלע מאל האמשי מע שניידט זיי אפ, אזוי זאלל אויך מיין געליעבט
פאלק ניט פאללען אונטער דער שער פון זיינע שונאים וואס

לאקערן צו פערניכטען דאס שיה פזורה, און זיין געמרייטשאפט און
ליעבע צום אל חי זאלל וואקסען לדור דור!

אללע. יהי מנתתו! (מתתיהו ווילל זיך לאזען געהן, יהודה
ערשיינט).

פירטע סצענע

יהודה. א, פאטער, פאטער!

מתתיהו. וואס באמייט דיין שרעק, מיין זון?

יהודה. א, גרויסע צרה איז געקומען אויף יהודה, ניט מיט

געזאגט און טאנץ דארף מען אהינד פערברענגען די צייט, נאר מיט פאסטען און וויינען, איז מאג מען זיך אויף די קאפ ארויפשיטען און קלאנגען אויף דעם אומגליק וואס קומט אויף אונז.

ב ו ע ז . רעד דיטליכער, יתודה, שרעק אויז ניט מיט האלבע ווארטער.

י ת ו ד ה . א גייער הורבן קוממט אויף אונז, יודען! אמת, נאך שטעהט דאס בית המקדש אויף זיין ארט, נאך קאנגען מיר זיך אהער צו גויפנעהמען גאטט לויפען און אונזערע זינד מיט קרבנות אבקוממען, א שרעקליך פייער ברענט שוין אבער ארום אונז, און ווער עס קוקט נאר מיט אפענע אויגען קאן שוין זעהן אז פון אונזער תייליג טעמפלעל זענען נאר האלאוועשקייט געבליבען און באלד וועט אויך דער לעצטער פונק פון יודישקייט פערלאשען ווערען.

ב ו ע ז . דיין מורא איז אומזיסט, יתודה, מיר לעבען אונטערען שוין פון אנטואכוס, ער בעהאנדעלט אונז מיט הסד און מיט יושר און קוקט אויף אונז ווי אויף אייגענע קינדער.

י ת ו ד ה . הארט מיך אויס ברידער, אים גאמען פון אונזער לעבעדיגען גאטט, איהר ווייסט גאנץ גוט אז מעהר פון אללע בין איך תמיד א מקורב למלכות און איך האב זעהר פיעל צייט פערבראכט און געזוכט זיך גוט צו צוקוקען צום הויף און צו ערפארשען ווי אזוי איז דארט באמת די מיינונג איבער אונזער פאלק און צו טראכט מען טאקי באמת אין קאפ דאס וואס מען רעט אזוי פריינדליך ארויס מיטן מויל; ווי ביטער איז מיר אבער געוועהן זיך צו איבערצייגען אז אלדינג איז נאר פארשטעללט, אז דיא פריינדשאפט וואס מען בעווייזט אונז לפנים בעהאלט אין זיך א שרעקליכען גיפט פון שונאה, אז מען ווילל דעם גאמען יוד אין גאנצען אבקעמען און אונזער פאלק פערניכטען, פערמיטען צווישען די סידער, אט דאס איז געוועהן דער סוד וואס מען האט אונז אליין

געהאלטען אין איין שטייבאלען, אריינגענארט מיט דער שפראכע.
 מיט קליינע מנהגים, וואס איז אפער דערפון ארויס געקוממען?
 זעהר גיך האבען זיך אונזערע ברידער אין די קלענערע ארטער
 געלאזט פארפיהרען און זענען שוין כמעט אויס יודען געווארען.
 ערשט געקומען האב איך דא גיט ווייט אין א שטאדטעל בעגעגענט
 מיינעם א בעקענטען, איך האב איהם אנגערופען מיט זיין נאמען.
 האט ער זיך שוין גאר גיט געוואללט אומקוקען, און אז איך האב
 איהם מיט געוואלט אפגעשטעללט האט ער גאר הויזק געמאכט וואס
 איך רעד מיט איהם יודיש, און פון איהם בין איך אויך געוואהר
 געווארען. אז עס איז ארויס א בעפעחל געצען אריינצושטעללען אין
 די יודישע טעמפלעל און צו זיי זאלל מען זיך בוקען... פולל מיט בעס
 און צרות האב איך מיר געלאזט צוריק קיין ירושלים, און דא האט
 מיר שוין איבערבאש די בשורה, אז אויך היער ווילל אנטאכוס
 אונזער לעבעדיגען גאטט פארבייטען אויף איין אבנאטט... אזונד.
 פראג איך אייך, קאן מען דען רוהיג בלייבען ביי דעם שרעקליכען
 געדאנק אז מע ווילל זיך ערלויבען אונזער הייליגע אמונה טרעטען
 מיט די פיס? גיין, דאס טאר גיט זיין, נאך קלאפט דאס יודישע
 הארץ פון ירושלים בירגער, נאך וועט זיך ביי זיי געפינען גענוג
 פֿח זיך אקעגענשטעללען דעם שונא! איך האף אז מיינע ברידער
 האבען זיך נאך גיט אזוי שטארק פארזינדיגט ביי גאטט און ער
 וועט זיי אבהייטען פון די געפערליכע קושען פון א גיפטיגער שלאנג.
 מרת יתו. א, וואס איך האב מיר געשראקען דערפאר איז גיך
 געקוממען! גאר איך פאלל ביי מיר גיט אראב, איך
 ווייס אז דאס הארץ פון מיינע ברידער איז גאנץ צו גאטט און אז
 יעדער פון אונז איז גרייט זיין לעבען מפקיר צו זיין פאר זיין אמונה
 און זיין פאלק, און בין פעסט איבערצייגט, אז ווען תלילה דער
 וויללען פנים אייבערשטען וועט זיין אונז אויף א פריוו צו שטעללען
 וועללען אללע פון גרויס ביז קליין בעווייזען אז זיי קאנען לעבען
 און אויך שטארבען יודען.

אללע . יחי מרת־יהו ! (ניקאנאר און סאלדאמען טראגען א געצענבילד, ערשיינען מיט א מארש) .

פֿירטע סצענע

ניקאנאר . גוט וואס איך האב דיר דא געמראפֿען , יודישער פֿרוי , וועסטו מיר טאקי אלליין אנגיין? אין אייער טעמפל דעם הייליגסטען פֿלאץ וואו איך זאלל אנדערשטעללען צעאום , וואס וועט פון היינט אן זיין אייער גאטט אויף פֿמיד .

מרת־יהו . זעהר פֿרעמד קומען מיר דייע ווארטער פֿאר , און איך גלויב מיר גאר ניט אז איך האב זיי דא געקאנט הארן .

ניקאנאר . וויסט זשע , אז אזוי איז דער וויללען פון אנטיאכוס , ער ווילל אז זיין גאטט זאלל אויף ביי אייך הייליג זיין און קיין אנדערן זאללט איהר ניט דיענען .

יהודה . נא וואס שטעטט איהר נאך יודען און מראכט ? גיכער בויגט אן די קאפ פֿאר דעם גייעם גאטט וואס אנטיאכוס האט איהם אייך בעשאפֿען ! צוברעכט דעם אָרון , צושטעמערט די לוחות , צעאוסן שטענקט וייער פֿבוד אָנעק , ווייל אזוי ווילל דער הערשער פון יהודה .

מרת־יהו . גענוג ברידער ! דאס וואסער איז שוין איבערן האלז , עת לעשות לה' ! אמת , א קנעכט איז ישֿראל , אין פֿרעמדע האַנד איז יהודה , נאר דארט וואו עס איז דא א תלול הַשֵּׁם מווען צעריסען ווערען די קייטען און דער יוד באַרף פֿריי קאמפֿען פֿאר זיין בונד .

אללע . טויט דעם פֿיינד !

ניקאנאר . וואס , איהר שטעללט זיך גאר אַקעגען ? איהר פֿאר-געסט אז גרויס איז דער צארן פון אנטיאכוס און אז ער וועט אייך אללע פֿערגיכטען .

י ה ו ד ה . גרעסער פון אנטאכוס צארן איז די ליעבע פון אונזער
גאט .

מתתיתו . האר מיך אויס , הויפטמאנן , אונ געה דיר פון ראנען
מיט פריעדען , דו זעהסט דאך , אז דא וועסטו גאר נישט
מאכען , צו וואס זשע גיזט דיר גאך צוריקציען דאס פאלק אונ צוגיסען
בוימל צום פייער ?

ניקאנאר . וואס הארט איהר זיי ? גיך מראנט צריין צעאוסן אין
טעמפל ! (די סאלדאטען וויללען עס טהון , יהודה
לויפט צו אונ ווארפט אראפ דאס געצענבילד אונ האפט ארויס
א שווערד) . וואס מוהסטו דו אומגליקליכער ?

י ה ו ד ה . וואס איך טהו — דאס זעהט איהר אללע ! איך טהו
דעם וויללען פון אונזער אללמאכטיגען גאט וואס האט
אונז אנגעזאגט : אלתי גבר לא תעשה לך , אט ליגט ער דער צעאוס
אין שטויב , נא לאז ער זיך העלפען אויב ער קאן .

ניקאנאר . וואס שטעהט איהר ? שטעלל האפט איהם , שלאגט
איהם , אויף שטיקער צערייכט איהם !

י ה ו ד ה . איהר זעהט , ברידער , ווי גאט אלליין געהט זיך אן
פאר אונז , פארשטיינערט שטעהט דער שונא , רירען
קאן ער זיך נישט , דאס איז א פינגער פון גאט , ער שיקט אונז שוין
זיין הילף .

אללע . מיט אונז איז גאט !

י ה ו ד ה . נא , וואו איז איינער נבוכד , איהר געצענדיגער ? איינער
אלליין שטעהט איך דא פאר אייך אונ האב פאר אייך
קיין מורא נישט , ווייל מיט מיר איז גאט .

אללע . א טויט , א טויט אויף זיי .

מתתיתו . בעריקט זיי נישט , לאזען זיי געהן אונ דערצאהלען , אז
אונזער אל חי האט גאך נישט פערלאזט זיין ארים פאלק .
(ניקאנאר אונ די סאלדאטען אב) .

י ה ו ד ה . אַצונד פיהל איך מיך געטרייכט פאר די לעצטע יסורים
וואס איך האב איינגענומען, איך זעה אז דער יודישער
גייסט לעבט נאך אין ירושלים אונד וועט אונז פארהעלפען מיט
העלדענטהאטען בעצירען דעם גאמען פון יהודה .

ל א ה . איצט האסטו אויך, אליעזר, געלעגענהייט דיין פאלק
אונד דיין לאנד צו דיענען .

א ל י ע ז ר . גיין מוטטער, דארט וואו יהודה איז קאן איך מיך גיט
בעטהייליגען .

מ ת ת ה ו . אַ שווערע צייט קוממט אצונד אויף ציון, נאר דער
בטחון אין דעם וואס לעבט עביג דארף אונז שטארקען

אין אונזער האפנונג אז גאטט וועט בענישען אונזער מתיאט, לאמיר
זשע איהם בעטען ער זאלל אונז גיט פערלאזען אין דער גויסות .

כ א ר . הייליגער גאטט, האב רחמנות ,

פאר דיין גאמען איז די מלחמה ,

דיין פאלק, דיין אמונה איז אין סכנות ,

שיק אונז הילף, דעם שונא—א נקמה .

(מתתיהו בענשט דאס פאלק. דער פארהאנג פאללט) .

צווייטער אקט .

(א סאלאן אהן מעבעל ביי אנטיאכוס, סעלינא שטעהט מאר
טראכט, ארום איהר מאנצען מעדכען אונד זינגען) .

ע ר ש ט ע ס צ ע נ ע

כ א ר . פֿראהליך מוז באלד ווערן

דאס סירישע שאנסטע ווייב .

פון דיין שאַנעם שטערן
די זארג שטעלל פערטרייב,
גלייך מיט אונז מאַנצן שפּרינגען,
גלייך מיט אונז זיך פרייען, זינגען:

(אויף א צייכן פון סעלינא, אללע אב)

סעלינא. גיין, מיך ריהרט נישט זייער געזאנג, מיך געהמט נישט זייער
פרייליכער טאנץ, די באַגה האט זיך נאך טיעפער
איינגעגראכען אין מיין הערץ און וויא א שווערער שטיין פרעסט
זי מיין ברוסט, די מרידה אין לאנד האט אויך מיין רוה פארטריבען.
אונז מיין ווייטיג איז נאך גרעסער דערמיט וואס איך באַרף מיין
איינציגען פריינד, ווי א פיינד בעטראכטען... א פיינד? א גיין,
מיין פריינד וועסטו שטענדיג זיין, יהודה! קיין קריגע איבער לאנד
קאן צושטערען די אייזערנע פעסטונג פון מיין ליעבע, קיין האס
צווישען באציאנען איז אים שטאנד אויסצולעשען דאס הייליגע
פייער וואס ברענט אין מיין גשמה... דו, יהודה, ביסט דאס טהייערסטע
אין מיין לעבען, דיר צו ליעב בין איך גרייט צו פערנעסען אללעס,
אויך דעם גרעסטען חוב וואס איך בין שולדיג מיין פאלק און מיין
לאנד, (מע נישט א צייכען) א צעאוס אלליין איז מיר גנאדיג, איך
האר מיין יהודה קוממען, אפשייט וועל איך איהם דאך קאנען רעטען
(זי נישט א צייכען, א פערבארנענע טהיר עפענט זיך, יהודה ערשיינט).

יהודה. דו האסט בעפעהלען פרינצעסין, דיין קנעכט שטעהט
פאר דיר.

סעלינא. די קאלמקייט פון דייענע ווארטער האב איך נישט פאר-
דינט, יהודה, אמת, זעהר פיעלעס האט זיך דא אין די
לעצטע טאג פערלאנדערט, נאר וואס דארף עס אונז אנגעהן, ווען
מלחמות אדער מגפות הערשען אין לאנד? געהט דען נישט יעדען
פריה מארגען אויף די זונן, גלייך ווי עס איז גאר נישט געשעהן? דו

יהודה ביסט דאך מיין זון, איז דען מאגליך אז דו זאלסט נאר פליצום פערלירען דיין ליבטינקייט, דיין שוין?

יהודה. זיי מיר מוזל פרינצעסין, ווען מיינע רעד ווענען גיט אזוי זיס ווי פריער, דעם אמת האב איך ליעב אונ קאן קיין מאהל גיט מיינע געפיהלע פארלייגען, וואס וישע קאן מען מאכען, אז דער אמת ברענגט גיט שטאנדיג בענג אונ צו מאהל איך יסורים? גרויס איז דער כבוד וואס דו האסט מיר מיט דיין מיטל אפגעגעבען אונ מיר פארקליבען מיט דעם גרויסען ליב פונם טאג; איך מוז דיר אפער זאגען אז גיט תמיד שוין די זון: ווען געדיכטע הארעס געדעקען דעם שאנעם היממעל אונ פינסטערע וואלקען פארשטעלען די שוין, דעמאלט מוז זי ויך בעהאלטען מיט איהרע שטראהלען אונ לאזען די נאטור איהר פעס בעווייזען אין א שרעקליכען שטורם, אדער ויך שטילל אויסווייגען אין א מילדען אנגענעהמען רעגען.

סעלינא. יהודה! איך קוק אייך דיר ווי אויף א מלאך אונ דו ווילסט מיר אלץ ווייזען, אז דו ביסט גיט מעהר ווי א שוואכער מענטש.

יהודה. א גיין, סעלינא, גיט מיין שלאפיקייט, מיין שטארקייט ווילל איך דיר ווייזען, אונ טאקי דעריבער בין איך אהער געקומען: געזעגען ווילל איך מיר מיט דיר.

סעלינא. איך פארשטעה דיר, גיט, יהודה.

יהודה. האר מיר אויס, סעלינא, אויב דיין ריין ליעבער תארץ האט דיר א מאהל מיט שאנע פארבען אויסגעמאהלט דאס הייליגע געפיהל וואס בינט מיר צו דיר, האט עס דיר גיט אפגענארט, גרויס, שרעקליך, גרענצענלאז—איז מיין ליעבע צו דיר, איך קאן דיר גיט פארבייטען אויף אללע אוצרות אין דער וועלט, אויף דעם גרעסטען כבוד וואס א מענטש קאן נאר עררייכען, נאר

וואס זאלל איך מ'האבן אז מיר ב'ע'ת'ע'ר'ש'ט נאך א גרעסער געפיהל.
דאס איז די ליעבע צו ציון, צו מיין הייליג פאטערלאנד... און,
א פונקטערער וואלקען, סעלינא, האט זיך ארויפגעהאפט אויף דעם
היממעל פון יהודה און פארטרייבט אין גאנצען דיין בילד פון מיינע
געדאנקען, מיין קאפ איז בערויזשט פון נקמה, איך ציטער, ווען
איך דערמאן מיר, אז אין מיין שוואם געזעלט געפינט זיך א הארץ
וואס קלאפט פון מיינע שווערען, איך שרעק מיר פארן פח פון אזא
ערנערונג, זי זאלל גיט שלאכעריג מאכען מיין האנד, גיט שוואך
מאכען מיין גייסט, דעריבער זאג איך דיר, סעלינא, אז מיר מוזען
פארנעמען אלעס וואס צווישען אונז איז געוועהן ווי שווער דאס
זאלל גיט זיין, מיר מוזען צווישען, צווישען אונזער הערצענספאנד.
אונז אויב דו ווילסט מיר דיין לעצטען ליעבעסדינקסט בעווייזען
זאלסטו אינאיינעם מיט מיר גאטט בעטען ער זאלל מיר שטארקען
ביי צום לעצטען אויפגעבליק און אז איך וועלל פאללען מיט דער
שווערד אין דער האנד זאלל זיך גיט דיין גאמען ארויפגהאפען אויף
מיינע ליפפען, נאר מיטן זכר פון ציון זאלל איך אויסהויבען מיין
גשמה.

סעלינא. אצונד זעה איך פאר מיר ווידער דעם גרויסען העלד,
אונז נאך שווערער איז זיך מיר צו שיינען פון דיר.
ווי גליקליך וואלט איך מיר געפיהלט ווען דו וואלט געקאנט
גענוצען דיין גבורה אין פריעדען צום וואהל פונם לאנד, בארעכען
דיך נאך, יהודה, אפער איז מאגליך עס זאלל ווערען שלום, איך פון
מיין זייט וואלט געזעהן אז דער קאניג זאלל פיעלעס נאכגעבען.
יהודה. א גיין, פון שלום קאן מען שוין אצונד גיט רעדען.
ווען דאס פייער האט זיך שוין אריינגעהאפט אין הויז
פון מרתיהו און ארויסגעריסען אזא קרבן ווי מיין ברודער אליעזר.
איז די סכנה שוין צו גרויס.

סעלינא. ווען איך האב דיר געשיקט רופען האב איך נאך
געקאפט, אז מיין ליעבע וועט דיר אפמאלטען פון

דעם שרעקליכען שריט וואס דו האסט זיך אויף איהם ענטשלאסען ;
אצונד אבער ווילל איך דיר נאר בעטען זאלסט שטעלל פון ראגען
אנטלויפען, ווייל דא איז דיין לעבען אין געפאדער .

י ה ו ד ה . מיין גאטט שיצט מיך אונג קיין ואך קאן מיך נישט
אפֿשרעקען, פאר ציון ווילל איך לעבען, פאר ציון
שטארבען! ...

סעלינא אונג יהודה . זיך שיידען איז מיר זעהר שווער ,
נאר אנדערש קאן עס דאך נישט זיין .
מיין פאלק קאן שוין נישט מראגען מעהר
דעם יאך , די צרה , די פיין .

(יהודה לויפט ארויס דורך דער פערבארגענער טהור , סעלינא
אב , אין דער אנדערער זייט , אין דער מיטעלטהור ערשיינען
ניקאנאר אונג אליעזר)

צווייטע סצענע

ניקאנאר . דיין גאמען אַלעזער וועט עביג לעבען ביי דייןע
ברידער , ווייל דו ביסט דער קלינגסטער פון זיי וואס
דו האסט פארשטאנען אז מיט אזא מאכט ווי אונזערע דארף מען
זיך נישט קריגען , אונג אויב עס וועט דיר געראטען דערהאלטען דעם
שלום האטשי אין ירושלים וועסטו דעם גרעסטען לאהן בעקוממען
פון אנטיאכוס .

א ל י ע ז ר . ווי א זעהן פון מיין פאלק וואס האט עס באַאמת ליעב
אונג מיינט נאר זיין מלכה , אונג ווי א אונטער-
טהעניגסטער דיגער פון דער מלוכה וואס שיצט אונז אונג בעטראכט
אונז ווי קינדער , האב איך געהערט מיין פפליכט נאר אהן א שום
האפנונג אויף עפעס א שבר .

ניקאנאר. ווי בעטריכט דער קאניג איז געוועהן וואס יהודה איז
אזוי ארויסגעשפרונגען און האט אנגעצוגען דאס
פייער פון מרידה אין גאנצען לאנד, האט איהם דיין שריט אלעס
פארענפערט ווייל ער ווייסט וואהל, אז דאס הויז פון מרתיהו איז
זעהר בעליעכט ביים פאלק, און ווען איינער פון זיינע זיהן האט
א פעהלער געמאכט, קאן עס דער אנדערער פאררעכטען און
אנווייזען די יודען דעם רעכטען וועג וואס זיי דארפען געהן.

א ל י ע ז ר. א, דערמאן מיך ניט אין יהודה, ווייל איך האב איהם
שוין לאנג פון מיין הארץ ווי א ברודער אויסגעמעקט,
אין איהם מוז איך די גרעסטע נקמה דערלעבען, ווייל ער האט
פיעלע פון מיינע ברודער אפגענארט און זיי וועלען פאללען פאר
א קרען פון אנטיאכוס גערעכטען צארן.

ניקאנאר. דער פאר וואלט איך זעהר געוואלט זאלסט זעהן
פארהיטען וועניגסטענס ירושלים, מיר זאללען ניט
דארפען האבען צו מהון מיט א אינוועניגסטען און א אויסגענוועניגס-
טען פיינד, יהודה'ס ארבייט פיהלט מען אימערדום, אין ערגעץ קאן
מען איהם ניט געפינען און דאך האט ער זיין גיפט פערברייטעט
אין גאנצען לאנד, מילא די אנדערע שטאדט האבען מיר שוין
בעווארינט און אהין גענוג חיל ארויסגעשיקט, ירושלים אבער
שטעהט אין געפאהר, און דא קאן נאר העלפען אזוינער וואס זיין
נאמען איז גרויס און זיינע רעד קאנען האבען א ווערט, און אזוינער
ביסט דו נאר, גליעזר.

א ל י ע ז ר. איין לאנד האבען מיר, איין נאטט דיענען מיר, אונזער
פפליכט איז גלייך!

ק ר י ג ע ר. דער קאניג! (עס ערשיינען הויפטלייטע און אנטיאכוס).

דריטע סצענע

אנטיאכוס. טרעט אהער נאדענטער צו מיר, זעהן פון מתנתו.
און געהם צו דעם ראנק וואס דער קאניג גיט דיר
אב אים נאמען פונם לאנד, וואס האט דאס רעכט פון דיר גאנץ
פיעל גרעסערעס צו ערווארטען, און אזוי ווי מיין צוטרויען צו דיר
איז געהר גרויס ווילל איך דיר אנגעהן אויף דעם גרעסטען פבד:
אויפן ארט פון דעם בית המקדש וועט א ניי מעמקעל פון צעאוס
אויסגעבויעט ווערען און דו וועסט דער פריסטער דארט זיין, און
פון היינט אן זאלסטו זיין טראגען דעם נאמען איאקם.

אללע. עס לעבע איאקם!

אליעזר. צו קליין בין איך צו דער גנאדע, צו וועניג איז מיין
פערדינסט.

אנטיאכוס. אזוי איז דער וויללען פון צעאוס, אזוי בעפעעהלט ער
דורך מיין מויל.

ניקאנאר. דער נייער פריסטער איאקם האט דאס גליק אנצו-
הייבען זיין מטהאמינקייט געהר אין א גוטער צייט,
יהודה דער מורד האט געזאגען אויף דעם אלטען מתנתו ער זאלל
זיך מיט איהם אוועקלאזען אין די קליינע יסטאדט און דארט
אויפרייצען דאס פאלק, דערנוייל איז קיינער גיט געבליבען אין
ירושלים וואס זאלל זיך איהם קאנען אקעגענשטעללען און וועלען
בעשיצען דאס אלטע הייליגטום, און עס וועט איהם גענוים
געראטען די מאכט פון צעאוס צו פארברייטען אין זיין פאלק.

אנטיאכוס. און אזוי וועט אויך זיין, ווייל איין מאהל האב איך
געזאגט אז נאר איין צעאוס דארף הערשען אין
ציון — סוז עס אזוי בלייבען.

ניקאנאר. דיין פעסטער וויללען, קאניג, לאזט מיר גאר גיט
מסופק זיין אז צעאוס וועט דיר שענקען זיך.

נאר איך קאן פון דיר גיט פארטהוילען אז מיר בעקוממען פון דער אומגעגענד זעהר גיט קיין פראהליכע בשורות, ווי א בייזער וואלף דרעהט זיך יהודה ארום צווישען די יודען און זאממעלט קריגער און וואו ער קאן מיט זיין שארפער צונג גיט פועל'ן שיקט ער דעם אלטען פרומען מאמען און דער ווייל ווערט די מרידה אללע מאהל מער בעפעסטונג און וואס א מאג שפאטער וועט מען בעדארפען האבען א גרעסערע מאכט דעם גיפט צו פערניכטען.

א נ ט י א כ ו ס. איך האב דאס שוין געמראכט און מאקי בעשלאסען גאך ביינאט אלליין ארויספאתרען און מיט מיין אייגענעם פערשטאנד פיהרען דעם קריג; דעמאלט, האף איך, וועט עס גיט אזוי פיעל דויערן.

א ל י ע ז ר. דו וועסט אויך ערלויבען, קאניג, דיין פרומער קנעכט זאלל דיר באלייטען אין דער מלחמה, איך בין זיכער אז צעאוס וועט דיר די פייגדע איבערגעבען אין די האנד אריין, דערצו וועל איך דיר גאך א וואהל מיטטעל געבען, די יודען, ווייסטו, היטען זעהר אב שבת, מוז מען פונקט פרייטאג פאר נאכט אנפאלען אויף זיי און דארט וואו דער אלטער כהן איז אלליין דא וועט מען זיך גיט דערנועגען מחלל שבת זיין און די יודען וועלען פאללען ווי שטרוי.

א נ ט י א כ ו ס. דאס איז א גאטמליכער געדאנק, נאר צעאוס אלליין האט דיר איהם געקאנט אין קאפ אריינשיקען, יא, דו האסט רעכט, נאר איך וואללט מיר גאך גליקליכער געפיהלען, ווען יהודה זאלל שוין מער גיט זיין, איך זאלל מיר גיט דארפען ערנדיגען צום קריג מיט א שקלאווע.

ג י ק א נ א ר. א צום אומגליק איז דאס אוממאגליך, ווייל געפינען יהודה איז זעהר שווער, אימערום איז ער דא, און דאך קאן מען איהם גיט אפזוכען מיט ליכט, אט זעהט מען איהם אין ירושלים, און אט איז ער שוין גאנץ ווייט פון דאנען, עס וואלט

א סך גלייכער געוועהן, ווען מיר האבען אזא העלד ווי יהודה פאר
א פריינד איידער א שונא.

א ל י ע ז ר. א, אויך דא מוז איך זיין לויב הארען!
אנטיאכוס. איך שווער אבער ביי צעאוס אז מע מוז איהם
געפינען, פון אונטער דער ערד מוז מען איהם אויף-
גראבען, מויענד צענטער גאלד וועל איך פאר זיין קאפ געבען!
(יהודה ערשיינט דורך דער פערבארגענער טהור, אללע מרעמען
אב מיט שרעק).

י ה ו ד ה. נא וואס האט איהר אייך אללע אזוי דערשראקען?
דאס בין איך, יהודה, קענסט אצינד, שטאלצער
אנטיאכוס, געהאלטען דאס גאלד וואס דו האסט מיין קאפ אב-
געוואקען, ווייל דו וועסט עס בעבארפען צו דער מלחמה, (סעלינא
ערשיינט).

ניקאנאר. שטארב דו ניקטסוויידיגער! (ער ווילל שטעבען
יהודה, סעלינא מרעמ אין מיטען).

י ה ו ד ה. זיידע, פרינצעסין, וואס גיט צו קיין רעכטער צייט
האסטו זיין רחמנות בעוויזען אונ דערמיט גיט מיין
לעבען גערעטעט, נאר אט דעם גארשען גבור מציל געוועהן פון
בושה, אזא מילב קאן מיר גיט דערשרעקען, זיין מעסער האט וועגט
וואס געקאנט שארען דעם, וואס האט קיין מורא גיט צו קומען אין
הייל פון דעם טיגער אונ איהם אין די אויגען לאכען פון זיין צארן
אונ פון זיין פחד.

ס ע ל י נ א. לאז דיר צעאוס בעשיצען, מיין געליעבטער! (זי
געהט לאנגזאם אב).

אנטיאכוס. גרויס ווי זיין גארשע גאז, אזוי גרויס מוז
אויך זיין שטראף זיין, מייטען איהם דארף מען
גיט, דער טויט וואלט איהם מיט א מאהל בעפרייעט פון אללע
שטרעבונגען, אונ אויך פון דער מישונגענער איינבילדונג פון א
הימלישער מאכט, גיין, איהם מוז מען ערנדיגען, טיעף אין דער

עָרֵךְ זַיִן כְּבוֹד לַעֲנָן, אֹנֶם דַּאֲרִיבֶּער בְּעַפְּעֶהל אִיף: מַע זְאָלל אִיהֶם
אִין גַּעפֿענִגִּים אַיִנְגְּשְׁלִיסֶען אֹנֶם דַּאֲרִיבֶּען זְאָלל עַר זײַ אִיבֶּערנֶעמֶען
מִיט זַיִן כֹּחַ, מִיט זַיִן חֲכָמָה (אִיף אַ צײַכֶּען פֿון נִיקאַנאַר ערשײַנֶען
פֿיער קריגער אֹנֶם רִינגלֶען אַרום יְהוּדָה).

יְהוּדָה. אָ אִיהֶר בְּלִיגֶדע! גַּאר מִיין גּוֹף קאַנט אִיהֶר קײטֶען
אַנְטֶהן, אִין תְּפִיכָה תַּאֲלֶמֶען, מִיין נְשִׁמָּה אִיז אָפֶּער
גִּיט בײַ אִיף אִין דִּי הָאָנֶד, זײ גַּעהאַר שׁוֹיִן פֿון לֶאָנֶג מִיין פֿאַלֶק
יִשְׂרָאֵל אֹנֶם וועט זײ אַתָּן מִיר אִיף אַיִנְפֿונְטֶערן צום קריעג אֹנֶם זײ
הַעֲלֶפֶען מַנְצִים זַיִן דָּעם שׁוֹנָא, דָּעם רָשָׁע! (אב מִיט דִּי קריגער).

אַנְטֶי אַבֶּס. אַ פֿינגֶער פֿון צַעאָם זַעח אִיף אִין דָּעם, עַר אַלֶּיִן
הָאָט אִיזֶנְד דָּעם קאַפֿ פֿון דִּי יוֹדֶען אִין דִּי הָאָנֶד
גַּעשִׁיקט, אַצוֹנֶד מאַנֶען מִיר מִיט אַ גְּרִיגֶה הַאָרץ אָנְהײבֶּען דִּי מַלְחָמָה.

כּאָר. צום קריעג ווי צום מאַנֶג
גַּעהֶען מִיר בַּאֲלֶד מִיט גְּלִיק,
מִיט פֿרייד, כְּבוֹד, גְּלֶאָנֶג
וועלֶען מִיר קומֶען צוריק,
דַּער שׁוֹנָא לִיגֶט שׁוֹיִן בײַ דִּי פִּים.
ווי וואָהל אִיז דַּער זַעג, ווי שָׂאן, ווי זִים! (אַללע אב)

פֿירטע סצֶענֶע

(דײַעלכע דעקאראציע פֿונֶם ערשטען אַקט, כּוועו אִין פֿיעל יוֹדֶען רעדֶען).

כּוועו. אִיף זאַג אִיף גַּאָר אִיין מאַהל אז אִיף קאַן עס גַּאר קאַלֶט
בְּלוֹמִיג גִּיט צוקוקֶען, ווי אַזײ מענשֶׁען עַרלױבֶּען זײַ צו
לִיעב גאַרשֶׁען כְּבוֹד מַקְרִיב צו זַיִן אַ גַּאָנֶג פֿאַלֶק, אִיף פֿראַג גַּאר,
וואָס הָאָט אִיזֶנְד גַּעפֿעֶהלֶט דִּי לַעֲגִמֶע עַמְלִיכֶע יאַהֶר אַונְטֶער דַּער

DEPARTMENT WEISSMANN

מאכט פון אנטוואכוס? און אז ער האט טאקי געוואלט די יודען אַ
ביסעל אָנגעוואהנען פון אלטע עטליכע מנהגים, איז אין דעם אויף
קײן גרויס אומגליק ניט געוועהן. אַ ביסעל וואלטען מיר בעדארפט
גאנגעבען, פון פיעלען וואלט ער זיך אלליין געוועהן אָנגעוואנט.
און אזוי וואלט זיך די גאנגע וואך געענדיגט וואהל און פֿיין פאר
ביידע זייטען, האט זיך אָבער בעדארפט אונטערהאפּען דער יחודה
מיטן גרויסען מזל און אונטערהייערן אויף דעם אלטען מתנהגות
וואס איז שוין גאר עבר במל; אצונד איז שוין אללעס פערלארען.
דאס פֿייער איז שוין אזוי גרויס אז עס איז שווער צו פארלעשען.
(לאה מיט בנימין ערשיינען) גאר מיין עצה וואלט פארט געוועהן
מע וואל זיך צונויפגעהמען עטליכע פֿייגע בעלי בתים און אין אַ
שאַנעם ברִיעף צום קאניג וואלען מיר אויסדריקען אונזערע אונטער-
מדיאניגקייטסגעפיהלע און בייטליך ערקלערען אז מיר האפּען ניט
קײן שום מעג וּמִשָּׂא מיט די וואס שטארן דעם שלום פונם לאַנד.

ל א ה. אַ דו גיפּטיגע שלאַנג, גאך אצונד אין אזויגע שרעקליכע
טאג, ווען אללע אונזערע קינדער זענען אויפגען שלאָמט-
פֿעלד, ווען אפילו מיין קראנקער אלטער מתנהגות האט זיך ענמט-
שלאסען מיטצוגעהן מיט אונזערע ברִידער, די געפֿאהר מיט זיי
צוטהיילען אבי זיי שטארקען צו דער גרויסער מצוה—זוכטו ארייַג-
ווארפען אַ פונק פון אונזערִידענהייט צווישען די עטליכע שלאַפּע
יודען וואס זענען גאך צוריקגעבליבען אין ירושלים? אָבער גיין, דאס
וועט דיר ניט געראטעהן, די אויגערן פון איין אַמתן יודען בארפען
פארשטאפּט בלייבען פאר דייע פאלשע רעד, און יעדער פון אונז
מוז גלייבען און האפּען, אז עס שלאָפּט ניט און דרעמעלט ניט דער
שומר ישראל.

ב ו ע ז. אַמ דאס לשון הארען מיר שוין פון לאַנג און צו קײן גומס
האט עס דערנווייל ניט געפֿיהרט, ווי שאַף טרייבט מען
אונזערע קינדער זיי וואלען זייער בלוט פארניסען פאר אַ וואך וואס

פֿעהלֿט אונז גאר גיט, וואס מיר דארפֿען עס גיט.

ל א ה. אַט דאס איז מאַקי די סבֿת וואס יְהוָה האט זיך ענטפֿ-
שלאסען מלחמה צו פֿיהרען, פֿדי צו דערמאנען דעם
פֿאלק וואס עס פֿעהלֿט זיי אונ וואס זיי פֿעדארפֿען, אונ צו לייעב
דעם איז יעדער, וואס אין איהם קלאפֿט א יודעש הארץ — מחויב
זיין לעצטען מראפֿען פֿלוצט אונעקצוגעפֿען אבי ציונים ליכט זאלל
ווייטער שיינען ווי פֿריער... אַט זעהסטו, קיין מוסטער האט נאך אזוי
פֿיעל גיט געאפֿפֿערט ווי איך, פֿון מיינע זיפֿען קינדער זענען זעקס
ביי דער מלחמה, גאר איין בנגמין איז מיר דא פֿאר א שטיצע
געבליפֿען, גאר ווען עס זאלל גאטריג זיין וואלט איך אויך איהם,
מיין יונגסטען זון, אונעקגעשיקט ער זאלל זיין פֿלוצט צומישען צום
פֿלוצט פֿון די העלדען וואס דארף דיענען פֿאר א פֿפרת עון אזוינע
יודען ווי דו.

ב ו ע ז. האסט א טעות, לאה, גיט פֿיעל יודען ווי איך דארפֿען
האבען א פֿפרת עון אונ גיט אללע דינע זיהן פֿארניסען
זייער פֿלוצט צו לייעב דעם, איינער פֿון זיי האט זיך צו אנטיאכוס
געקערט אונ זאגאר זיין יודישען גאמען פֿארביטען, דאס האט
אליעזר געטהון אונ גאר גיט קרום.

א ל ל ע. וואס הארען מיר ?

ל א ה. א גלייכט איהם גיט יודען, הארט גיט דאס שרעקליכע
רכילות וואס איז גאר וואס פֿון זיינע זינדיגע ליפֿפֿען
ארויס, דאס איז א ליגען, א אונגעגלייכקייט! גיכער קאן די זון אויף
הארען שיינען, גיכער קאן די לבנה פֿארלירען איהר גלאנץ, איידער
פֿון מותותהים משפּחה זאלל ארויס אזא גרויזאמער, אזא שטענדליכער
רשע (ניקאנאר אונ קריגער ערשיינען).

פֿינפֿטע מַצַּענע

נִיקאַנאַר. פֿאַרנעהמט דעם אײַנמאַנג אין טעמפֿעל! אונזער
נרויסער קאנגי אַנטװאכום איז היינט מיט גליק אונ
מיט דער בֿרַכָּה פון דעם הייליגען פֿרישטער אַיאקס ארויסגעפֿאהרען
אײַנצושטיללען די מורדים אונ זיין לעצטער בעפעעהל איז געוועהן:
מע זאלל איבערבױען אײער בית המקדש אויף א טעמפֿעל פון דעם
אלטמאכטיגען צעאום, אונ אז ער וועט בֿישלום צוריקקוממען וועט
דאָרט אַיאקס צום ערשטען מאהל גאטט דיענען ווי אונזערע געזעצע
הייסען. איך האָפֿ אז קיינער וועט זיך נישט מעהר אַקעגענשטעללען
אונ מע וועט מיר מיט גוטען אַכגעבען די שליסעל אונ מיך נישט
גאטהען צו בענוצען מיין קראפט.

ב ו ע ז. מיט עהרפֿורכט בעגריסען מיר דיר, הויפטמאן פון אונזער
געזעצליכע מלוכה, אונ מיט פֿרייד בענוין איך דיא
געלעגענהייט דיר צו ערקלערען, אז נישט אללע אײַנזאאהער פון
ירושלים זענען אונצופֿרידען; פֿאַרקעהרט, עס זענען דא זעהר פיעל
איבערגעגעבע יודען וואס ווײַזשען, אז אַנטװאכום זאלל גובר זיין דעם
גארישען שונא אונ זאלל זיך צוריק מיט חסד זעצען אויף זיין שטוהל
אונ רוהיג הערשען אין לאַנד...

ל א ה. אַ גיין, עס איז נישט אַמת, אזוינע יודען זענען נישט אין
ירושלים, נאר דער שטן רעדט פון איהם ארויס!

ב ו ע ז. דאס אומגליק איז אָבער וואס די מיטפֿעה פון מהרשהו
האט זיך אלליין געמאכט פֿאַר הערשער אין ציון אונ לאַזט
קיינעם נישט קיין קאפֿ אויפֿהייבען, אַט וואלטען מיר דיין וואונש
מיט שמהה ערפֿילט אונ דיר די שליסעל פונם בית המקדש
איבערגעגעבען, נאר דאס קאן נאר טהון לאַז די פֿרוי פונם כהן.

נִיקאַנאַר. אונ איך צווייפעל נישט אז די ענדלע מומטער, וואס
האט געהאט דאס גליק אונזער לאַנד צו אַ הייליגען

מאנן ווי דער פֿריסטער אנאָקס צו געבאהרען, וועט עס גענויס טהון.
לאה. וואס רעדסטו?

נקאנאר. איך מיינ: דיין זותן אליעזר וואס הייסט שוין איצט
איאָקס אונד האט גערײַכט די גרעסטע מדרגה.

לאה. אַ גרויס איז מײַן פֿראַד, קיין צרה קאן זיך צו מײַן
וויימיג גיט גלייכען!

בועז. דו זעהסט אלליין, הויפטמאן, אז מיט זיי וועסטו
מיט גוטען גאר גיט מאכען, הייסט בעסער אויפֿברעכען
די טהייערע, וועט די זאך איין עק האַבען.

ניקאנאר. האָסטו די טהייערע! (די קריגער לאזען זיך צולויפען.
בנימין האפט ארויס א מעסער).

בנימין. איך קאן שוין מעהר גיט שווייגען, מײַן געדולד האט
אין גאנצען אויפֿגעהאָרט! וועמען דאס לעבען איז
ליעב זאלל פון דאנען אַוועקגעטן, איך פיהל מיך אין כּח, אויף אין
מיינע אָדערן פֿליסט דאס הייסע בלוט פון דיא מבֿינער! (אללע
ראנגלען זיך, בנימין שטעכט בועזן).

ניקאנאר. האַפט איהם, האַלט איהם! צום קאניג אין לאַנער
וועללען מיר איהם ברענגען. (די קריגער שלעפען
בנימין).

לאה. אַ מײַן קינד... מײַן פֿאלק!

(ווי לויפט זיי שנעלל נאך. דער פארהאנג פאללט).

דריטער אָקט.

(די ביהמט שטעללט פאר א געפענגניס, יהודה שטעהט פארטראכט).

עַר שְׁמַע סְצַענָע

יְהוּדָה. אָבגעריסען פון מיין פֿאלק, פון מיין לאַנד,
שְׁמַעָה אײַך דאָ געלענד פֿערש־מאכט;
אך עס צושיידט אונז איין איינערנע וואַנד, —
אָ ווען וועט שוין ענדען די פינסטערע נאכט!
פֿראַהליך איז מיין האַרץ, רוהיג די גשָׁמָה,
גרויס איז מיין האַפֿנונג, פֿעסט ווי אַ שְׁמײַן;
אונזער אל צבאות וועט פֿיהרען די מלחָמָה.
בעשיצען זיין פֿאלק וועט ער אלליין.
מָרַג זשע דו ווײַנד פון דעם קאלטען גרוב
די פֿרידער אַ גרים אַוועק פון דאָנען,
אין דעם וואס האט זי אזוי שטאַרק ליכט —
זאלסטו זיי מיט דיין שטיללען זיפֿן דערמאָנען.
אײַך פאר מיר אַ גוטער שְׁלִיחַ,
גײַך אַהער צוריק זאלסטו פֿליהען,
פֿרענג די בשׁוּרָה: ישרָאֵל איז פֿריי.
געהאַלפֿען איז יְהוּדָה, גליקליך — ציון.

אַ גײַן, מיין האַרץ האט מײַך גאָר קיין מאַהל נישט אָבגענאַרשט, מיט
דאָפֿעלטער קראַפֿט קלאַפֿט עס אונז יִבְרִייעט אז דער נצִהוֹן מוז זיין
אונזערער, אז דער שוֹנָא וועט בעקוממען די מַפְלָה, דאס איז נישט

קײן פאלשער שוין פון אומזיסטיגער טרייסקט, דאס איז דער שאַנער
גלאַנץ פון דער זיסער האַפנונג, פון מיין פינסטער געפאָנגנים איז
מיר נאך גרונגער צו בעמערקען איהרע ליכטיגע שטראַהלען וואס
וועלען באלד בעלייכטען דאס מזל פון מיין טהייער פאלק, איך זעה
שוין אז די הילף פון גאטט איז גאָהינט, איך פיהל אז ער שיצט
אונז מיט זיין הייליגער האַנד... (ער קניעט) דיר געט איך
אצונד, פאטער אין היממעל, פארנעם די תפלה פאר מיין אָרעם
פאלק, דו האסט שוין מיט אונז אונז אונזערע אַכזות גענוג חסדים
געטון, פארלאז זשע אויף איצט ניט דייע געפאללענע קינדער,
וואס האפען נאר אויף דיר אונז אויף דיין גאטליכע הילף! א
שרעקליך פייער פון אונזופרידענהייט האט זיך אָנגעצונדען צווישען
די יודען, איך זעה אז דאס פייער וועט זיך נאך שפּעטער מער
צופרענען, מיט שרעק לייען איך שוין די לעדיגע בלעטער פון זייער
געשיכטע, איך מערק שוין ווי פיעל קרפנות געס וועלען פאללען
דערפאר וואס קיין אהדות איז נישט, נאר מן חסדם איז בארויף דיין
הייליגער וויללען, גיב זשע זיי ב'ח אויסצושטען דעם גרויסען נסיון,
שטארק זיי, בעפעסטיג זיי, העלף זיי אויף עפּיג בלייבען ביין
געליעבט אויסגעקלויבען פאלק! (סעלינא ערשיינט).

צווייטע סצענע

סעלינא. פערטיעפט איז ער אין זיינע געדאנקען... א ווי גרויס
זענען די וואס קאנען אויף אין געפאָנגנים פריי זיין.

יהודה. מיר האט זיך אויסגעוויזען אז איך האר גמיצען רעדען.
נאר גיין, דאס איז מיין איינבילדונג געווען, דא בין
איך נאנץ אלליין.

סעלינא. האסט א טעות, יהודה, אצונד ביסטו גיט אלליין.

פאר דיר שטעהט די וואס איז שטאנדיג אין געדאנק אינאיינעם מיט דיר, אונ ווילל דיר איצט אומקערען די פרייהייט.

י ה ו ד ה . א, וואס זעה איך? דאס ביסט דו סעלינא? צו וואס ביסטו מיר געקוממען שטארן מיין רוח, מיר דערמאנען אין דער פערנאנגעהייט, ווען איך ווילל נאר לעבען מיט דער צוקונפט.

ס ע ל י נ א . אה, צו ליעב דיין צוקונפט בין איך אויך אהער געקומען. נאר ווי גיך האסטו זיך אזוי פערנאנגערט, יהודה; גיט אזוי קאלט וואלסטו פערדארפט בעגעגען דיין אונגליקליכע פריינדין.

י ה ו ד ה . וועק גיט אויך, סעלינא, די געפיהלע וואס מיט גרויסער מיה האב איך זיי געשטיללט אבער זיי זענען נאך גיט אין גאנצען אנשלאפען געווארען, צושאר גיט דאס אש וואו עס געפינען זיך נאך פונקען נאר פון א צוגעדוישעט פייער... בעריהר גיט אפילו מיט ביין עדלער האנד די וואונדען וואס זענען נאך גיט פאר-היילט געווארען... גאטט האט מיר געוואלט ווייזען וואס הייסט אזוינס אמתר פגענוג, האט ער זיך געשיקט, די בעסטע צייט פון מיין וועגער צו פערזיסען, אצונד טאר איך אבער דאס פערנגיגען גיט געניסען. מיין פאלק איז אין סכנה, אונ דער געדאנק זיי צו העלפען איז ביי מיר געווארען דער מיינערסטער אונ האט אין גאנצען אפגעווישט אללע מיינע פרייהייט געפיהלע.

ס ע ל י נ א . ווען אפילו נאר געוואנהייט בינט צוויי מענטשען צוגוף, איז זיי אויך שווער פון דער איינפאכער געוואנהייט זיך אפזאנען; ווי זשע קאן איך מיר גלויבען אז דו יהודה, זאלסט מיט א גרינג הארץ זיך אפשיידען פון דעם וואס איז ביז אהער ביי דיר אזוי טהייער געווען? ...

י ה ו ד ה . דו האסט מיר גיט פערשטאנען, מיין מיינערע סעלינא. ווען איך זאג אז אללע מיינע געפיהלע אונ פערבינדונגען דארפען בטל ווערען פאר דער גרויסער ליעבע צו מיין פאלק אונ

באמערלאנד, איז נאך דערפון גיט געדוונגען אז די מלחמה אין מיין
בארץ קומט מיר גרינג אן, אז איך קאן טאקי נאר מיט מיין
אויגענעם וויללען גובר זיין אללע מיינע פאזות און צושטערן דאס
וואס איז מיר לעב, מיין גיט אז דאס איז אזוי לייכט צו טהון און
ווען דו זאלסט וויסען וואס פאר א פייער פערצערט מיין נשמה
זאלסטו גיט געזאגט אז דו ביסט אונגליקליך.

סעלינא. האר מיך אויס, יהודה, וועסטו אלליין מודה זיין אז
מיין אונגליק איז געהר, געהר גרויס: איך בין געקומען
דיך בעפרייען און דיר אנטווייען א וועג ווי אזוי דו זאלסט אנטלויפן
פון באנען, מיט פערגרינגען טהו איך עס, האמשי איך פארזיגדיג מיך
דער מיט שטארק געגען מיין לאנד, מיט בוישט מוז איך נאר קוקען
אויף ביין געדולדזאמקייט, איך פיהל מיך געהר שוואך און ווייס אז
מיין אומגליק איז נאך פיעל גראסער פון מיין ווייסיג.

יהודה. אויב אזוי, סעלינא, ווילל איך דיין תילף גיט אנגעהמען
איך וועל בעסער דא בלייבען אבי דו זאלסט א מאהל
גיט בארפען הרטה האבען און נישט שאמען דער מיט וואס דו מאכסט
דרויף שטאלץ זיין, וויל דו העלפסט דעם שלאפען און בעווייזט
רחמנות, וואס דאס איז דאס שאנסטע צירונג פון א פרוי.

סעלינא. א גיין, איך האב שוין איין מאהל אזוי ענטשלאסען
לאז געשעטן דער וויללען פון צעאוס, קום מיט מיר
יהודה, פרי דער ערשטער נשירט זאלל אונז צושיידען (ביידע אב).

דריטע סצענע

(די ביהנע שטעלט פאר א וואלד, סאלדאטען ליגען אויף דער
ערד, ניקאנאר און בנימין זיצען אויף א באנק אונטער א בויס).

באר. דיענען מוז דער קריגער טריי
זיין קאניג זיין לאנד,

בעהארצט, אהן מורא, פריי

געהן אקעגען פיינד.

די פיייל מאג פליהען פונ'ם בויגען,

אין געפאהר פארגעכט,

דער טויט מאג שטעהן פאר די אויגען,

מזו מען בלייבען פעסט.

ניקאנאר. נא, מיר האבען זיך גענוג אפגערוהט, אצונד קאנען

מיר זיך ווייטער לאזען אין וועג, גאד אקעגען א שטעט

בארפען מיר געהן ביז מיר וועלען קומען אין לאגער. א שאנע פתנה

וועסטו בננימן זיין ביים קאניג, איך האב אפער אז דארט וועסטו

קיין גרויסער עקשן גיט בלייבען, דיין ברודער ציבאקס וועט דיר

פארשטעהן געבען אז עס איז גיט גלייך גיט מודה צו זיין בארויף

וואס איז אמת, וואס איז קראפט.

בנימין. אויב קראפט איז א בענויז פון אמת, האב איך גיט

קיין טעות וואס איך האלט מיך אין אונזער קעכעדיגען

גאטט: ער איז שטארקער פון אלע אונז איהם וועל איך עבוג מריי

בלייבען, (לאה לויפט אריין).

לאה. א איך זעה דיר ווידער, מיין פרויער זעהן, אצונד וועט

דיר שוין קיינער גיט צוגעהמען.

בנימין. אד מוטטער, צו וואס מוטשיסטו זיך אומזיכט אונז לויפסט

אונז גאד דעם גאנצען וועג? דו זעהסט דאך אז בהמנות

איז שווער צו זוכען ביי אונזערע שונאים, קעהר זיך אום אהיים אונז

גלויב אז גאטט וועט מיך גיט פארלאזען.

ניקאנאר. דאס צוהר פון איהר איז שוין שווער איבערצומראגען,

אי! בינט זי צו צום בוים, אונז דעקנאך מאג זי דא

שוין מעגען וואס זי ווילל. (סאלדאמען בינדען לאה).

ל א ה . אַ איהר אונגענישען .

בנימין . טהוט עס נישט, איך בעט אייך, לאזט אב מיין טרייע
מוטטער, ריהרט זיך צו איהר נישט צו, זי איז הייליג .

ניקאנאר . נישט קאשט, אללע אייערע היילענע זאכען מאנען זיך
שוין געוואהנען צו סירישע האנד . . . קומט, די צייט
שטעהט נישט . (אללע אב) .

ל א ה . גערעכט ביסטו גרויסער נאטט, דיין משפט געהט איך
אן פאר ליעב, נאר שווער איז מיר אזא שטראף
איבערצוטראגען, ערשט נישט לאנג האט רוהע אונז צופרידענהייט
געהערשט אין מיין שטילל געזעלט, מיין פרוכער מתנהו איז
געוועזן געבען מיר אונז ווי די שאנע רויזען האבען מיינע קינדער
געבליהט, אצונד בין איך פערלאזען פון אללע, עלענד שטעה איך
דא אין וואלד, אונז וועל מונען אויסגעהן פאר הונגער אונז דארשט .
איך האב געמיינט: מיינע טרערען וועלען זיי ריהרען, איך האב
געהאפט אז דאס געוויין פון א מוטטער וועט איהר אומקערן איהר
לעצט קינד, איהר איינציגע האפנונג, נאר זייערע הערצער זענען
געבליבען פארשלאסען . . . א, גרויס אהן א שווער איז מיין אומגליק!
נאר האב איך דען די יסורים וואס קומען אויף מיר נישט פארדינט?
בין איך דען נישט די מוטטער פון א זון וואס איז אונז אללע פאלש
געבליבען אונז פארפלעקט דעם כבוד פון אונזער הייליגער אמונה?
א אלעזער, אלעזער! וואס האסטו געהוהן! פון קינדווייס אן האב איך
אויף דיר געקוקט וויא אויף א געשליפענעם בריליאנט, פון דיר
האב איך פיעל מעהר גערוארמעט ווי פון אללע מיינע קינדער; די
קרין פון יהודה, האב איך געמיינט, וועט א מאהל גלאנגען אויף
דיין קאפ, צום סוף האסטו מיט איין שריט פערניכטעט אללע מיינע
זיסע האפנונגען אונז מיך געמאכט פאר דער אונגליקליכסטער
צווישען אללע ציונים טאכטער, א, קיין ווייטיג קאן זיך גלייבען צו
מיינעם, א מיין קינד, מיין קינד! (סעלינא ערשיינט) .

ס ע ל י נ א . פֿערשױואַנדען איז מיין פֿריעדען , פֿערקלאָרען מיין רוה
וויא אַ פינגסטערער שטאטען פֿלאַנזע אײַך אַרום אונזער
שטוער איז מיר צו בערהייגען מיין אַרעם האַרץ וואס קלאַפֿט אזוי
שטארק , גאר אַהן איין אויפֿהער , דאס בילד פֿון מיין געליעבטען
יהודה פֿערפֿאלגט מיך אונז וויא אזוי אײַך זאלל מיך גיט זוכען צו
שטארקען , טרייבט עס מיך אלץ מער איהם צו זעהן , זיין זיסע
שטיממע האַמט פֿון דער ווייטענס צו האַרען , אללע פֿערנדיגען
אין קאניגליכען לאַגער קאנען מיך גיט בעפֿרידיגען , אונז אײַך האב
מיך געלאזט צוגעהן גאנצעמער צום פֿלאַץ פֿון דער מלחמה , אפֿשר
וועל אײַך האַמט איין קוק אויף איהם קאנען געבען , גאר אומזיסט
איז מיין האַפֿנונג , וויסנט אונז פינגסטער איז דא אין וואַלד , קיין שפּור
פֿון אַ מענשען זעהט מען דא , אַ שרעקליך , שרעקליך !

ל א ה . אַ פֿאר וואס האַסטו זיך אזוי פֿארזינדיגט מיין קינד ? דו
ביסט אונגוטריי געבליבען דיין פֿאלק , דיין לאַנד , דיין
גאט !

ס ע ל י נ א . אַ וואס האַר אײַך ? אזוי אַ קול פֿון דעם היממעל קלינגט
אין מיינע אויערן ! איז דאס אפֿשר גיט די שטיממע פֿון
מיין געוויסען ? איז דאס גיט אַ ווינק פֿון חרטה וואס האט זיך אַרויס-
געחאפֿט פֿון מיין טיעף האַרץ ? האב אײַך דען גיט שטארק געזינדיגט
געגען מיינע פֿרידער ? איז דען גיט מיין ליעבֿע אלליין שוין דיא
גראסטע זינד ?

ל א ה . אײַך האַר געמיצען רעדען ... אַ האט בחמנות , ווער דו
זאלסט דארט גיט זיין , העלף איין אומגליקליכער אײַך
איהר נויטה . (סעלינא לויפט צו) .

ס ע ל י נ א . וואס זעה אײַך , געבונדען ביסטו גאר ?
ל א ה . אַ , שלעכטע מענשען האבען מיך אללעס בערויבט .
דאס טייערסטע האט מען ביי מיר צוגענומען , אונז מיך

דא איבערגעלאזט צווישען ווילדע חיות, טאמיר וועל איך ביי זיי רחמנות געפינען.

סעלינא. ווארט, פאלד ביסטו פריי! (זי בינט זי אויף) נאר זאג מיר ענדלע פריי, ווער ביסטו?

לאה. א טאכטער פון מיין פאלק בין איך, איין מזל בינט אונז צוגויף, איין פראך האט אונז ביידע געטראפן, פונקט אזוי ווי ציון שטעהט איצט אלליין, אזוי בין איך עלענד געבליבען, איך האב געמיינט אז נאר זעקס קינדער מיינע וועלען גענוג זיין פאר א קרוב פון מיין זייט, האט מען ביי מיר נאר וואס צוגענומען דעם לעצטען זעהן אונז איהם מיט געוואלד אנוועקגעפיהרט אין לאגער פון אנטזאכוס, א צובראכען איז געווארען דאס לעצטע צווייגעל פון מרתגרות בויס.

סעלינא. הא, דאס ביסטו די מוטטער פון יהודה?

לאה. אך, ווען דו וואללסט געקענט מיינע טייערע קינדער, וואלסטו אינאיינעם מיט מיר געקלאגט, פארגאסען טייכען טרערען! ווי די שאנע איילבערטען האבען זיי געוואקסען אין מיין גארטען, אבגעטיט בעגאסען פון דער מוטטערס האנד, פליצום האט זיי א שטורמזויג פון מיר אנועקגעטראגען אונז איינעם מיטן ווארצעל אויסגעריסען, נאר גיין, מיין ווייטיג קאן קיינער נישט פארשטעהן.

סעלינא. נאר א קראנקער קאן יענעם ליידען פיהלען, איך בין אויך איין אומגליקליכע, איך בעגרייף דיין גרויסען שמערץ.

לאה. אומגליקליך ביסטו? אפשר קאן איך דיר העלפן.

סעלינא. א גיין, פאר מיר איז שוין קיין תילף נישט.

לאה. ווי איך זעה, מוזסטו אנדא פון דער געגענד זיין, קאנסטו מיר נישט ווייזען דעם וועג וואס פיהרט צו אנטזאכוס'ס לאגער?

סעלינא. אַ דעם וועג קען איך צוגוט. (מע הערט א טראמפעטע).
 לאה. גיכער פיהר מיך אהין.
 סעלינא. גיין איך קאן גיט... אצונד מוז איך דא בלייבען...
 לאה. איך בעשונאר דיך ביי אללעם הייליגען, קום מיט מיר.
 סעלינא. דעם געפיהל פון א מוטטער מוז אפטרעטען מיין
 געבראכען הערץ. (ביידע אב, יהודה און מתתיהו
 ערשיינען).

פירטע סצענע

יהודה. אט דא, פאטער, קאנסטו זיך א ביסעל אפרוהען.
 מתתיהו. ביי מייער אלטע יאהר איז שווער מיטצומאכען א
 קריעג אינאיינעם מיט אזוינע יונגע אדלערס ווי איהר
 זענט. מיין הארץ קוועלט אן, ווען איך קוק צו די גבורה פון אונזערע
 ריזען, איך ווער פאר שמחה יונגער מיט פינפצוג יאהר, איך פיהל
 גאר קיין מידקייט גיט, און בין פשוט מקנא דעם יונגען דור וואס
 דער אייבערשטער האט איהם מוזק געוועהן מיט דער גרויסער
 מצוה פון קדושת ה'.

יהודה. דיין מצוה, טייערער פאטער, איז גאר אפפער גראסער
 פון אונזערער, ווען אין אונזערע אדערן זינדט דאס
 הייסע בלוט און שלעפט אונז אויף דעם פעלד פון דער מלחמה
 מיט גענואלד, במעט ווי עס פראגט זיך גאר אין אונז גיט אן.
 האסטו זיך קראנקערהייט, שוואך פון יאהרען און ארבייט, ענט-
 שלאסען אויף דיר ארויפצונארפען די שווערע משא פון אונזער
 הייליגען חוב, און דו האסט אונז זעהר פיעל נוצען געבראכט, ווייל
 דאס פאלק קוקט אויף דיר ווי אויף אורים וותומים, דייער רעד
 האבען אונז געשטארקט אין דער גראסער געפאהר און דיין
 ערמונטערונג האט אונז שוין כבוד און נצחון געבראכט.

ס ת ת י ה ו . אַךְ , גאטט זאלל שוין געבען דער נצחון זאלל אין
גאנצען זיין אויגעקער , לעת עתה קומען אן זעהר
פֿרוי־ריגע ידיעות פון ירושלים , פיעל פֿלוט וועט גאד באַרפֿען פֿער-
גאסען ווערען ביז מע וועט אָבווישען די טומאה וואס מע האט אין
בית המקדש אריינגעבראכט .

י ה ו ד ה . איך זעה אז די מלחמה וועט שוין מעהר גיט געדויערן
אונד גאר גיך וועלען מיר מיט פֿרייד אריינגעהן קיין
ירושלים , דארט גאטט מיט אַ שאַנעם קרפֿן אָבראָנקען פאר זיין חסד .
איינער . (לויפט אריין) איין אומגליק! דער שונא איז פֿלוצום
איבערגעפאלען !

י ה ו ד ה . נא וואס זשע איז ? זענען דען גיט אללע אויפֿען פֿלאץ ?
פיהלען זיי זיך דען גיט אין כח זיך אָפֿצורעכנען מיטן
פיינד ווי מיר זענען געוואהנט ?

איינער . פֿערצייה , גרויסער פֿעלדֿהער , עס איז אַ שטארקע
אונרוהע אין דער מחנה , קיינער ווילל זיך גיט ריידען ,
זיי זאנען : איצט איז שוין שבת , טאר מען זיך גיט שלאָנען .

י ה ו ד ה . שטעלל זאממעל אללע צונויף ! (איינער אב) אצונד ,
פֿאטער , דארף איך דיין הילף האבען מעהר ווי תמיד ,
דאס איז אַ שפיציל פון דעם שונא וואס רעכענט אז מיר וועלען זיך
אום שבת גיט קאנען שלאָנען , בענין זשע דו דיין מאכט אונד זיי
זיי מהיר די עברה וואס דארף פֿסול ווערען פאר דער גרויסער מצות
וואס ברענגט אונד צו מסירות נפש . (יודשע קריגער פערזאמלען זיך) .

ס ת ת י ה ו . הארט מיר אויס , ברידער ! גאטט האט בעשאַפֿען דעם
שבת ווען ער האט זיין גאנצע אַרבייט געענדיגט , איהר
געהט אצונד פאר זיין הייליגען גאמען , מוזט איהר זעהן פֿריער
איינער גרויס שליתות ערפֿיללען אונד דערנאך וועט איהר קאנען

האלטען אייער שבת, וואס וועט זיין דער בעסטער און דער
שאנסטער טאג אין אונזער לעבען.

י ת ו ד ה . מי לה אלי! ווער עס איז געטריי גאטט און זיין פאלק
דער זאלל אצונד מיט מיר מיטגעהן, ווייל אזוי
בעפעהלט אונז אונזער אל חי דוד זיין פֿון .
א ל ל ע . לעבען זאלל מתתיהו און יהודה .

מתתיהו . מיט גליק געהט ברידער און איד וועל אייד אויף מיט
העלפען מיט זיין תפלה .

[אללע געהען אב מיט אמארש מתתיהו בענטש ווי, מאנרשיין. דער פארהאנג פאללט]

פֿירטער אַקט .

(די ביהנע שטעללט פאר א גאס אין ירושלים, דאס פאלק איז פערזאמעלט) .

ע ר ש ט ע ס צ ע נ ע

כ א ר . אויף דעם חורבן, אויף דעם גרויסען

דארפען מיר וויינען קלאגען .

פון אינגועניג און פון דרויסען

הארט מען נאר דעם שונא יאגען:

אד, וואס וועט זיין דער סוף

פון דיין ארעם פאלק ישׂראל ,

אונזער תפלה געהט ארויף

און העלף אונז גאטט ווי א מאהל .

י פ ת ח . גענוג דאס וויינען, ברידער, מיט מרעכען וועלען מיר

נאר גוט מאכען, יעדער פון אונז, וואס האט נאר אין

זיך געפיהלט א שטיקעלע גבורה, איז געלאפען אויפן קריגספֿעלד מיט זיין לעצטען כח זיך אנצונעהמען פאר אונזער הייליגער אמונה וואס דער פיינד טרעט זי מיט די פיס, דערפֿער דארף אונזער האפנונג פֿעסט זיין אז גאטט וועט זיי שטארקען און בעגלשען זייער טהאט, אמת, אצונד איז אונז ווער שלעכט, מיט אינזערע אייגענע אויגען האבען מיר געמוזט צוקוקען ווי דער שונא איז מוטא אונזער בית המקדש, און מיר זענען צו שוואך געוועהן זיך צו וועהרען, מיט שרעק זעהען מיר ווי זייערער און קליינע קינדער געהען אויס פאר הונגער און דארשט, ווייל אללע לעבעגסמיטטעל זענען אויסגעגאנגען, איר ווייסט דאך אבער וואהל אז אונזער גרויסער העלד יהודה האט בעפולען אז גיט שפעטער פון היינט וועט ער אונז צושטעללען שפייז און רינדער, דארפען מיר מיט דער האפנונג לעבען און גאנץ זיכער זיין אז ער וועט זיין ווארט האלטען ווי שווער און אונמעגליך דאס זאל גיט זיין.

י ת ו י ק ים. מיט אזעלכע האפנונגען איז גוט צו שפייזען די וואס זענען שוין געשטארבען פאר הונגער, זיי האבען שוין צייט גאנץ רוהיג ווארטען ביז תחיית המתים, פאר אונז לעבעדיגע אבער איז דאס גאר קיין תכלית גיט, אוי, תלוצי וואלט מען געוועהן געפאלגט די קלוגע וואס האבען פון אנהייב אן געשריגען מע זאל גאנגענען די סרייער און זיי גיט צורייצען, וואס קומט אונז ארויס אז אונזערע ברידער בעווייזען ערגעץ זייערע גבורות, און מיר האבען זיך אלליין איינגעשלאסען אין ירושלים און וועלען מוזען שטארבען איינציגווייז.

י פ ת ח. גיט דער הונגער קאן א תל מאכען פון ציון, גיט דער דארשט קאן פערניכטען אונזער פאלק, גאר אזא שרעקליכע גיפט ווי דו לאזט אצונד אריין צווישען די יושבי ירושלים! דאס איז דער סם וואס מייט ביים שוואכען מעגלשען זיינע פאטריאטישע געפיהלע.

יְהוֹיָקִים. מִיר זַעַנְען אײַךְ יוֹדֵעַן אַלְלֶע וואס דענקען אזוי ווי
אײַךְ, נאָר מִיר וויללען בעסער שְׁלוֹם אונ אײַךְ זאג נאָך
א מַאָהל אז די וואס האָבען צוגעקענט צו מלחמה האָבען אײַן
אומגליק געבראכט אײַךְ יְהוּדָה.

י פ ת ח. גיב א קוק אײַךְ די אַלְלֶע מְרוֹדִיגֶע פֿאַרנווייגטע פֿנימער
וועסטו זעהן אז עס איז זיי נאָר שווער אײַבערצושטראַנען
די צָרָה, אָבער די מְרוֹדִיגֶע לאַגע זײַערע איז זיי ליעב, ווייל יעדער
פֿיהלט אז פון דעם וועט אַרויס אַ בעפעסטיונג פֿאַרן פֿאָלק אונ
פֿאַרן גלויבען.

יְהוֹיָקִים. ביז פון אײַערע חלומות וועט עפֿעס ווערען קומען
דערווייל אום טויזענדער מענטשען, וואס פֿאַרנויסען
אומזיסט זײַער פֿלוט.

ע ט ל י כ ע. ער לאַסטערט נאָטט!

א ל ל ע. מיט שטיינער פֿאַרוואַרפט איהם! (עס ווערט אליאָרם
מע שרייט, יהודה געהט!).

יְהוּדָה. מיט פֿריידע בעגריס אײַךְ אײַךְ, פיינע הערצגענס-
געלעבעטע ברידער, אונ בעדויער זעהר וואס גראַד
ביי מיין קומען מָרַעף אײַךְ צווישען אײַךְ קריג אונ אונזופרידעגהייט.
ברידער זענען מִיר אַלְלֶע, קינדער פון אײַן מאַטען, אײַן מַהֲשִׁבָּה
דאָרף אונז פֿעראַייניגען, אײַן געפֿיהל דאָרף אונז פֿאַרבײַנדען, אַחֲדוּת
מוז זיין די קרוין פון ציון, אַחֲוָה — די פֿאַתן פון יִשְׂרָאֵל. אײַךְ האָב
אײַךְ אַצונד צוגעפֿיהרט לעבענדיגסטעל אײַךְ עמליכע טאג אונ
בִּרְעַנְג אײַךְ אײַךְ די פֿראַהליכע בִּשְׁוֹרָה אז נאָר גאָהיגט איז די תִּלְפָּה
אונ אײַן אַ קורצער צײַט וועלען מִיר מיט שִׁמְחָה אונ מיט פֿכּוֹד
צוריק אַרײַנגעהן קיין יְרוּשָׁלַיִם.

א ל ל ע. עס לעבע יְהוּדָה!

י פ ת ח. געבענשט זאלסטו זיין פון נאָטט, דו גבור תְּחִיל.
וואס דו דערקוויקסט אונז מיט אַזאַ טײַערער בִּשְׁוֹרָה.

ענדיג זשע גיך די גרויסע זאך וואס דו האסט אנגעהויבען, אויף דיר
קוקען אצונד ארויס מויענדער ארעמע ברידער וואס ערווארטען מיט
אונגעדולד דעם מאג פון נצחון.

י ה ו ד ה . און איך שוואר ביי גאטט אז דער מאג וועט קומען,
מיין שווערד וועט זיך גיט אומקערען אין שייד אריין
ביז ציון וועט גיט זיין פריי, ביז ירושלים, אונזער אלטע מוטער,
וועט גיט זעהן ביי זיך צוריק פערזאממעלט אללע איהרע קינדער,
ביז מיר וועלען גיט קאנען מיט א פראהלעך הארץ גאטט דיענען
אין זיין הייליגען ארט, ביז דאס ליכט פון מיין פאלק וועט ווידער
גיט שיינען מיט זיין פריהרדיגען גלאנץ.

א ל ל ע . לעבען זאלל ציון, לעבען זאלל יהודה.

י ה ו ד ה . גאר אויף א קורצער צייט געזענען איך מיך מיט אייך
ברידער, באלד זעהען מיר זיך ווידער, מיט אונז איז
גאטט!

כ א ר . מיט שלום געה געליבטער ברודער,

דיר זאלל נאכגעהן פבוד, גליק,

גיך וועלען מיר מיט פראהליכע ליידער

דיך בעגריסען ביים קומען צוריק. (אללע אב).

צווייטע סצענע

(דאס געזעלט פון אנטיאכוס, אין דער רעכטער זייט א טראן,
אליעזר געהט ארום פערטראכט).

א ל י ע ז ר . וואס דא מיר אין הארצען געהט פאר, קאן איך גיט
פארשטעהן, עפעס א פערבארענער כח, א פינסטער
געפיהל פערעכט מיך ווי א שטיין, פארדונקעלט מיין שכל, בעמריבט
מיין זינן, צו קיין גראסערער גדולה ווי איך שטעה אצונד קאן גאר

קײן מענטש נישט קומען, און דאך בין איך שטאנדיג פארטראגען
אונצופרידען, און אזוי ווי א בענקעניש טרייבט מיך ארום און איך
קאן מיר קײן אָרט נישט געפינען... א, ביטער איז דעם מענטשען
אז ער דארף זיך אין גאנצען אָפּוואַגען פון דעם ליכטיגען פערשטאנד
און מוז זוכען זיין רוה אין די טיפסטע בעהאלטענישען פון זיין
נשמה, דעמעלט ווערט ער ערשט געוואהר אז דער גרויסער שכל
וואס שאפט איהם טויענגדער גליקליכע פלאנע האט גאר קײן ווערט
נישט, דעמעלט מוז ער זיך ערשט איבערצייגען אז מיט דעם שאנעם
קאפ, וואס העלפט איהם אפילו צו מאהל פון לופטשלאסער אייזערנע
מויערן מאכען, האט ער זיך נישט וואס איבערצוגעהמען, אז אין
ווינטעלע פון אונצופרידענהייט גנבט זיך אריין אין תארץ, מאכט
עס פון דעם ריז א פליענ, פון דעם העלד — א מילב, אך, אויך מיר
איז נישט באשעערט צו געניסען דעם בענוג פון דעם גרויסען כבוד
וואס מע טהיילט מיר צו; א אינוועניגסט געפיהל זאגט מיר אז איך
בין אזוי הויך אויפגעהויבען געווארען כדי איך זאל קאנען טיעפער
פאלען... יא, דאס איז די שלאנג פון תרמה, דאס איז איהר געפאהר
ליכער גיפט! (סעלינא ערשיינט און בלייבט שטעהן) די לעצטע
גאכט האט, זיך מיר אויסגעוויזען אז איך זעה מיין מוטטער, אז
איך האר איהר קלאגען, אז מיך בעגעצען איהרע טרערען, איך
האב מיך געוואלט אויסברייסען, אנטלויפען און האב נישט געקאנט,
ווי מיט אייזערנע צוואנגען האט מען מיך צוגעהאלטען, איך האב
אנגעהויבען שרייען און האב מיך אויפגעהאפט אין ציטערניש...
א, דאס איז געוועהן א שרעקליכער חלום!

סעלינא. דיין געפיהל האט דיר נישט אָפּגענארט, וואס דו האסט
אין חלום געזעהן, דאס איז אין דער ווירקליכקייט
געשעהן, דיין מוטטער איז דא און באלד וועט זי קומען אהער.

אליינער. וואס רעדסטו? מיין מוטטער? איז עס מאגלעך?
סעלינא. דו פראנסט אויב דאס איז מאגלעך? אצונד וועל איך

דיך פראגען: איז דען מאגלעך אז ווען אין דיין הערץ איז אין גאנצען אויסגעלאשען געווארען די ליעבע צו דייע געלטערן און קרובים, זאלל אויך דיין קאפ גיט קאנען פארשטענדן ווי גרויס דאס געפיהל איז ביי אנדערע, דו ווייסט גענוים אז גאך געקומען האט מען אהער וויא א געטאנגענעם דיין יונגסטען ברודער געבראכט, ער איז איינאיינעם מיט דיין מוטער געפליבען און מע האט איהם מיט געוואלד אויסגעריסען פון איהרע האנד, גא, דארף מען דיר גאך זאגען אז דאס הארץ פון א מוטער האט פליגעל, אז זי קוקט גיט אויף קיין געפאהר אבי צו רעמען איהר איינציג קינד.

א ל י ע ז ר. איך שוואר דיר אז פון דעם אללעמען האר איך ערשט פון דיר אצונד, די לעצטע מאג בין איך גאר ווייט געוועהן פון אללע, גאר וואס טהוט זי דא? וואס ווילל זי מאכען?
ס ע ל י נ א. זי ווילל בעמען ביים קאניג ער זאלל איהר צוריק געבען דעם זוכן, און צו ליעב דעם בין איך אויך געקומען דיך בעמען זאלסט צורעכען דערצו אנטיאכוס, ווייל דייע ווארטער האבען ביי איהם דעם גראסקען ווערטה און דיר וועט ער גענוים גיט אפזאגען.

א ל י ע ז ר. איך פארשטעה דיך גיט, פרינצעסין, דו בעמסט מיך פאר זיי... איך דענק אז איך האב גיט גוט פערשטאנען דייע רעד, איך רעכען אז איך האב גיט רעכט איינגעהארט, דאס זענען דאך אונזערע פיינד?

ס ע ל י נ א. א פריסקער! רעד גיט פון קיין פיינדע, ווען א מוטער בעמט פאר איהר קינד, דערמאן גיט אין בלוט, ווען טרערען פליסען פון די אויגען.

א ל י ע ז ר. א ווי פעראיט מיינע געדאנקען זענען! (אנטיאכוס. ניקאנאר און הויפטליימע ערשיינען, סעלינא געהט צו איהם צו.)

דְּרִיטֶע סְצַענֶע

סעלינא. זעהר טרויריג ביסטו קאניג, וואס בעמייט דיין זארג
אצונד מעהר ווי תמיד?

אנטיאכוס. א גיט אין קיין גוטער שעה האבען מיר דעם קריג
אנגעהויבען, ווי קליין אונ שטואף דאס יודישע
פאלק איז, קוממען מיר פון דעסטוועגען יעדען טאג אן אנדערע
בשורות פון זייערע העלדענטהאטען, בעזאנדערס זייט יהודה איז
פונם געפאנגנים ארויס, א פארשאלטען זאלל זיין די האנד וואס
האט יהודה געפרייט אונ דערמיט די גראכטע זינד געגען אונזער
לאנד געהאט.

סעלינא. (ציטערט) אויב צעאוס בעוויליגט נאר דיין מטהאט,
וועסטו גענויס אויספיהרען.

אנטיאכוס. יא, ווען אללע מיינע דיענער זאללען מיינען די זאך
אזוי טריי אונ ערנסט ווי איך, וואלט דאס גליק קיין
מאהל זיך פון אונז גיט אפגעטהון, נאר צום אומגליק האב איך גיט
אויף וועמען זיך פארלאזען, אט האב איך איבערגעלאזט ליזיאס אין
ירושלים, צום סוף איז ער פון דארט אנטלויפען גלייך ווי גיט אין
זיין האנד וואלט די גאנצע מאכט גענועהן.

ניקאנאר. זיי מיר מוחל, גרויסער קאניג, ווען איך וועל מיר
ערלויבען ליזיאס צו פארענפערן: ער האט זיך
געחאלטען ווי ווייט ער האט נאר געקאנט אונ, ווי איך בין איבער-
צייגט, האט ער נאר געמוזט אפטרעטען דער געפאהר.

אנטיאכוס. דאס איז קיין תרוץ גיט, אונ אויפן שלאכטפערלד
פאללען אויף די מירער ווי די פליגען, שטאנע גבורים
וואס קאנען עהרע מאכען זייער לאנד!

ניקאנאר. איך ערווארטע נאך, קאניג, דיין געפעחל ווענען
דעם געפאנגענעם זעהן מרתיהום וואס מיר האבען
געכטען אהערגעבראכט.

אנטיאכוס. פארברענען! און נישט געצאנערט וואלל ווערען דער
משפט! פאר די לייט זיך צו בעווארענען איז ארין
מיטטעל נאר דער טויט, דאס האט מיר יעדע אויסגעלערנט...
נאר, וואס איז דארט?

ניקאנאר. לאז די פרוי פון מרתה ווילל ערשיינען פאר די
אויגען פונם קאניג.

אנטיאכוס. לאזט זי אריין! (לאז לויפט אריין און קניעט) ווער
ביסטו און וואס דארפסטו?

אליעזר. א, שרעקליכער אויגענבלויב!

לאה. איך בין א פרוי וואס האט שוין נאר נישט אויף דער
וועלט, אפילו נישט קיין מרענען צום וויינען; איך
בין א מומטער וואס האפט נאר אויפן חסד פונם קאניג אז ער וועט
איהר הייסען אפגעבען איהר איינציג קינד.

אנטיאכוס. איז דאס דען אין מיר געווענט?

לאה. צוויי יידן האסטו ביי מיר צוגענומען, איינעם
קאנסטו מיר נישט אומקערען, זאלסט אפילו וועלען.
פארן אנדערן בעט איך ביי דיר גנאדע.

אנטיאכוס. אין דינע געצאהלמט רעד דערקען איך אז נישט
אומזיסט לויבט מען דיר אין ירושלים און מע האלט
דיר פאר א קלוגער, דעריבער רעכען איך אז דו וועסט אלליין פאר-
שטערן אז אויב דיין אנדערער וועט זיין אהנליך צום עלטערן
האסטו זיי ביידע נישט פערלויבען.

לאה. איך פארשטעה דיר נישט.

אנטיאכוס. דו בעסטסט דאך פאר דיין קינדס לעבען?

לאה. נא, פאר דעם לעבען וואס איז דא מיר שיינער
ווי מינס.

אנטיאכוס. גא, זאג איך דיר אז דאס לעבען איז ביי איהם
אלליין אין די האנד.

לאה. וואס מיינסטו דערמיט, קינגי?

אנטיאכוס. בלייבען ביי אונז, איז לעבען, ויך אָבזאָגען —
איז טויט.

לאה. א, וואס פאר אַ שרעקליכע פאַרדערונג!

אנטיאכוס. אזוי ווילל דאס געזען.

לאה. דו ביסט דאך אַכער אַ קאניג, ביין חסד קאן שטעהן
האכער פונם געזען.

אנטיאכוס. מיין בעפעהל איז דאס געזען, אזוי האב איך
געזאגט אונז אנדערשט קאן עס גיט זיין, ווייז איהר
ניקאנאר, דעם אוינען, ווי עס ווערען געמישפט אללע וואס געהען
געגען מיין וויללען אונז זאג איהר אז דארט וועט אויך איהר זעהן
זיין לעבען גענדיגען. (ניקאנאר אונז לאזן געהען צו צום פענסטער).

אליעזר. אַ מומטער, מומטער, ווי שווער איז מיר דיך צו
זעהן אין אזא לאגע, נאר שטארק ויך מיין הארץ.
איהר אצינד העלפען בין איך גיט אים שטאנד. (לאזן שפרינגט אב)

לאה. א, שרעקלעך! צוצוועהן! שטעה, געה גיט! אונז
דאס, זאנסטו, ערווארטעט מיין קינד? אַ גיין, דאס
קאן איך גיט, דאס טאר איך גיט דערלאזען, זאג מיר האט מען
שוין איהם דאס פאַרנעלעגט?

ניקאנאר. מיט שטאלץ פערזאכטעט ער אונז אונז ווילל נאר פון
קין זאך גיט וויסען.

לאה. אונדזי מוז יעדע גענייטע זאך ארויסרופען עקשנות.
לאזט מיר מיט איהם רעדען, די ווארטער פון
א מומטער ווירקען נאר אנדערש.

אנטיאכוס. אויב דו מיינסט גאר ביין קינדס טובה, קאן איך עס
דיר ערלויבען.

ל א ה . וועמעס דען טובה קאן א מוטטער פון א קינד אין
זין האבען ?

אנטיאכוס. ברענגט אריין איהר זון !

א ל י ע ז ר . א וויא מע ערנידריגט דיך, מוטטער, אונ דיא
ערנידריגונג פאללט אויף אויף מיר, איך האב מיך
גערעכענט גאנץ ווייט פון אייך, צום סוף זעה איך אז איך בין גאנץ
מיט איינערנע קייטען צוגעבונדען צו אייך .

אנטיאכוס. אצונד האסטו צייט, די מינוט פון ביין קינד זענען
געצאהלט, רעד איהם צו צו גוטען, וועט ער
בלייבען לעבען אונ דארט קיין הרטה גיט האבען .

א ל י ע ז ר . דעם סוד פון דער הרטה ווייס איך !

ל א ה . איך האב איין מאהל שוין געזאגט אז איך וועל זעהן
מיין קינד זאלל טהון ווי גלייכער פאר איהם איז,
אונ מיין ווארט וועל איך האלטען. (בנימין ערשיינט אונ לויפט צו
צו לאה) .

ב נ י מ ין . אך מוטטער, מוטטער ! דאס גיסט דו ? אונ דאס
איז דאס אונזער אליעזר ?

אנטיאכוס. דאס איז אונזער הייליגער פריסטער איאקם, וואס
קאן דיך אריינגעהמען אין בונד פון אונזערע
גאטטער .

ב נ י מ ין . וואס רעדט ער, מוטטער ?

ל א ה . זעהסטו, מיין קינד, דער קאניג ווילל דיר שענקען

דאס לעבען, ווען דו וועסט נאר אויף זיינע גאטער
פארבייטען אונזער גאט.

בנימין. איך גלויב מיר גאר ניט, מוטער, אז דיין מויל
זאלל האבען אזעלכע ווארטער ארויסגעקערט,
קאנסטו דען גאר רעכענען אז דיין זעהן וועט פאלש פלייבען דעם
לעבעדיגען גאט און וועט זיך דערשרעקען פאר א עונש פון א פער
וואס? א גיין, אהן מוראקאן איך אנגעהמען די גראסטע שטראף און
וועל פלייבען געמיי מיין פאלק, מיין אמונה.

לאה. א מיין טייערער שטארקער זעהן! דו ביסט ווערטה
יהודה'ס א ברודער צו זיין, אויב דו ווילסט מיטן
גאנצען הארצען מקדש השם זיין מוסטו מיר פריער א שבעה
געבען.

אליעזר. שוואר ניט!

לאה. מיר איז אלליין שווער די לעצטע שבעה... (זי
קניעט) קאניג! דו האסט אלליין א מוטער געהאט
האסט אויך געפיהלט א מאהל דעם הענוג און וועטהיג פון קינדער
האבען און פארלירען; אים גאמען פון דיא הייליגסטע אויגענבלוי-
קע אין דיין לעבען בעט איך דיר, האב רחמנות און לאז מיין
קינד לעבען.

אנטיאכוס. מיין וויללען ווערט קיין מאהל ניט געאנדערט.

לאה. אויב אזוי שוואר זשע כויד, מיין זעהן, אז דו
געהמסט דיא שטראף אן מיט ליבשאפט און
פראהליך וועסטו געהן אקעגען דעם מויל.

בנימין. ביים גאמען פון אונזער אלמאכטיגען גאט שוואר
אויך עס דיר הייליג, אז איך פיהל מיר גליקליך
וואס איך קאן מיין לעבען גרענגען פאר א קארבן מיין פאלק.

ל א ה . לאז זשע געשעהן דער וויללען פון גאט; נישט
דיין בעפערהל ווערט ערפיללט, דו טיראן, נאר
דער רצון פון דעם וואס לעבט עבני, וואס וועט צו ליעב דער
היינער נשמה אויפהערן ברוגן צו זיין אויף זיינע ארמע קינדער,
אונ זיי בעגליקען מיט זיין גרויסער ישועת אזוי ווי ער קאן .

א ל י ע ז ר . איך קאן מיר שוין מעהר נישט איינהאלטען . קאניג!
זיי נישט אזוי גרויזאם אונ שענק איהם דאס לעבען .
טהו עם מיר צו ליעב, פארנעם נישט אז ער איז מיין ברודער, אז
זיין פאלק איז אויך מיינס

א נ ט י א כ ו ס . שווייג דו פאלשער!

א ל י ע ז ר . מיר רופסטו פאלשער, וואס צו ליעב דיר האב איך
דאס טייערסטע פון מיין הערץ געוואלט ארויס-
ברייסען? א, גרויס איז מיין טעות געוועהן אונ נאך גראסער דאס
פערברעכען, מיט מרעקען בעט איך אצונד פערצייהונג ביי מיין
פאלק אונ בין גרייט זייער מזל צו טהיילען .

א נ ט י א כ ו ס . אונ די אייגענע שטראף, וואס ערנווארטעט אללע
דיינע ברידער, וועט דיך אויך טרעפען, (אויף זיין
ווינק עפענט זיך די אונטערשטע וואנד, מע זעהט דעם ברענגע-
דיגען אויווען, דארט שטעהט ניקאנאר) .

א ל י ע ז ר . איצט בין איך אייגער, מוטער, ברודער! ווען
איין לעבען האט אונ צושיידט, וועט אונז איין
טויט פארבינדען .

ל א ה . צו מיין ברוסט לאז מיר דיך צוהיילען, מיין
דאפעלט געבוירענער זון! אהן איין קינד בין
איך אהער געקומען אונ גאטט האט מיר צוויי געשענקט .

א לי ע ז ר . אצונד פיהל איך מיך גליקלעך, פראתלעך, צופרי-
דען . צום טויט וועל איך געהן ווי צום מאנן .

ל א ה . די ברבך פון אייער מוטטער וועט אייך נאכגעהן
ביז אייער לעצטען אויגענבליק .

א לי ע ז ר אונ בנימין . (געהען צום אויווען) מיט אונז איז
נאטט! (זיי שפרינגען אריין) .

ל א ה . נאטט זאלל אייערע פשרע נשמות בעשיצען! דו
זעהסט דעם פח פון יודען, אזוי איז יעדער פון
אונז גרייט זיך מוסר נפש צו זיין .

ס ע לי נ א . גיין קאניג, דאס אלדיג גלייכגילטיג צוקוקען קאן
איך נישט, דו זעהסט אז די שוואכע האפען דיך
שוין בעזיגט, אז זייער שטיללע גבורה איז גראסער פון דיין אונ-
מעגליכע גרוילטחאטען, לעבען צווישען אייך איז מיר שוין אונ-
מאגליך, א פינסטערע נאכט רוקט זיך אן אויף מיין פאטער-
לאנד, אונ אויב איך האב באמת געגען מיין פאלק אונ
מיין לאנד געזינדיגט לאז דער יונגער טויט מיינער דאס פער-
ברעכען אפזוישען. (זי שטאכט זיך אונ פאללט) .

א נ ט י א כ ו ס . וואס טהוט זיך עס דא מיט מיר? מיין קאפ
ווערט בערוישט, איך פערליר מיין פערשטאנד .

ס ע לי נ א . איך שטארב... ווייל דער טוידט... איז
בעסער.... ערלע מוטטער פון גרויסע קינדער....
דו וועסט גיך זעהן יתודה... גיעב איהם איבער.... מיין
לעצטען גרים... זאג איהם.... פון זיינעמוועגען האב איך
געלעבט.... פון זיינעמוועגען שטארב איך... ער איז מיין ערשטער
אונ לעצטער געדאנק.... (זי שטארבט) .

ל א ה . גאטמטש שטראף האט זיך שוין אנגעהויבען, ניד
וועט מען זיך אין דיר נאָך זיין פאר מיינע
קינדערס בלוט. (מע האָרט אַ גרויסען ליארס, אַ קלאַפּעריי פון
שפּיזען, ניקאנאר לויפט אריין).

נ י ק א נ א ר . רעטע דיך, קאניג, די יודען זענען אנגעפאללען
פליצום אויף אונז, אונזער חיל איז ביי זיך זעהר
שטארק געפאללען, מע וועהרט זיך נאר גיט, אַ טהייל אנמלוז-
פען. טהייל געבען זיך אונטער, אנמלוז געשווינד, עס
איז שוין גישטא קיין צייט. (אב, יהודה אונ קריגער לויפען
אריין).

א ל ל ע . מיט אונז איז גאטמט !

י ה ו ד ה . שטארב דו רישע ! (ער שטעכט אנטיאכוס) וואס
זעה איך ? סעלינא ? טויט ? אויך דוא, מוטטער,
ביסט דא ? (מרתיהו ערשיינט).

ל א ה . אף, פארנוואס האסטו מיט דיין נאָחון נאר אַ ביסעל
פארשפּעטענט, דאס האט דאס לעבען געקאסט
פון דינע צוויי ברודער אליעזר אונ בנמין.
אליעזר ? י ה ו ד ה .

ל א ה . יא, דארט אין דעם פייעריגען אויווען האט ער
אינאיינעם מיט בנמין מקדש השם געוועהן, גיט
אומזיסט האב איך איהם פון קינדווייס אן פאר אַ הייליגען
נערעכנט, ער האט געהאט דעם סוף פון אַ קדוש, פון איין אמת
בעל השוכה.

מ ת י ה ו . אז וואהל איז אונז וואס מיר קאנען שטאלץ זיין
אויפן טויט פון אונזערע קינדער, פונקט וויא אויף זייער לעבען.

גאטט האט געגעבען, גאטט האט גענומען. לאז זיין געבענשט
זיין הייליגער גאטען!

י ה ו ד ה. געפונען האסטו אויף זיין לעצטע רוה. מיין
שאנע זיסע סעלינא! לאז זשע דיא ערד דיר
גרינג מאכען דיא שווערע לאסט וואס דו האסט ביז אהער
געטראגען, לאז דער עביגער שלאף שטארקען זיין ריינע נשמה.
דו ביסט געוועהן די ערשטע אונ אויף די לעצטע וואס יהודה
האט ליעב געהאט, דו וועסט אויף מיין הערץ מיט דיר אין
קבר אריין מיטגעהען.

מ ת י ה ו. דער היינטיגער טאג איז דער לעצטער פון אונזער
קריגסצייט, ווייל מיר האבען שוין דעם שונא
צוטראגען, פערניכטעט, דערפאר דארף ער ביי אונז פאר צוים
טוב אויף עביג בלייבען אונ צום זכר אז גיך וועלן מיר אריינגע-
גען קיין ירושלים אונ בענייען אונזער בית המקדש, זאלען
מיר דעם טאג אנרופען חנוכה אונ אזוי זאלל ער הייסען
אויף דור דורות, בדי יודען זאלען געדענקען די גבורות פון
זייערע ברידער אונ די נסים וואס גאטט האט זיי בעוויזען.
אונ דער אייגענער גייסט, וואס האט אונז פערהאלפען איינגע-
צונעהמען דעם שטארקען פיינד, זאלל תמיד הערשען אין אונזער
פאלק אונ פארגרעסערן די צאהל פון אמתע יודישע הערצער
מיט עצת וגבורה, דאס איז די ברכה וואס דער אלטער מנהיג
גייט אייך אצונד אונ בעפעסטמיגט דעם יום טוב — חנוכה.

א ל ל ע. לעפען זאלל ציון, הייליג איז חנוכה!

ב א ר . פארשױואונדען איז די צָרָה , שוין איז בעפֿרייט
אונזער מייער הייליג לאַנד ,
דער בית המקדש ווערדט באלד בענייעט ,
געפאלען איז דער פיינד ,
דעם מאג דארפֿען מיר פֿבֿוד אָפֿגעבען ,
הַנֶּבֶה אונ יְהוּדָה זאללען עביג לעבען !

(דער פארהאנג פאללט)

ענדע

BERNHARD WEISSMAN
ARTIST

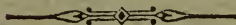
ХАНУКА

ИСТОРИЧЕСКАЯ ДРАМА

въ четырехъ дѣйствіяхъ и семи картинахъ.

Сочин.

О. М. ЛЕРНЕРА.

ВАРШАВА

Типо-Лит. Баумриттера и Гонсіора Бѣлянская 16.

1889.